

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg synes, det er plåt ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg vil godt lige påtale det udtryk, for jeg synes ikke, det er passende her i Folketinget.

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det er så o.k. ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der må kunne findes et andet udtryk, der er bedre og lige så rammende.

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg prøver at finde et andet og bedre udtryk.

Jeg synes, det er uanstændigt, at man prøver på at tage de resultater, der oplistede i det her beslutningsforslag, at man tager de rapporter, der findes fra Tyskland og Holland og Schweiz og alle andre steder, og kaster dem på porten og siger, at de mennesker, man undgik døde på grund af en indsats omkring sundhedsrum, er man bare ligeglade med i Dansk Folkeparti.

Jeg synes, du skulle se de folk i øjnene, der sidder i tilhørerloget og lytter til vores debat, fru Birthe Skaarup, at du skulle kigge fru Karen Groes og de andre mennesker i øjnene og sige til dem, at de har givet op, og sige til dem, at de er udsat for lobbyvirksomhed fra en international narkotikaindustri og måske rockermiljøet. Det synes jeg er grænsende til injurier, det må jeg ærligt talt indrømme. Jeg synes, at man går over stregen.

Men når det er sagt, vil jeg så sige, at jeg glæder mig til udvalgsbehandlingen. Så kan vi jo få alle typer af pårørendegrupper i udvalget, og så kan vi høre, hvad de enkelte har at sige. Alle deputationer har et kvarter til at forklare deres sag. Det glæder jeg mig til. Og så håber jeg, at man kan lytte, uanset om det er den ene eller den anden pårørendegruppe, der taler, og ikke se besværgelser over alt, for det synes jeg næsten grænser til at være latterligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må lige gøre fru Sophie Hæstorp Andersen opmærksom på, at det ikke er tilladt med direkte tiltale, som det blev brugt her i indlægget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op- hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 85:

Forslag til folketingsbeslutning om midlertidigt stop for hjemsendelse af afviste asylsøgere fra Irak.

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.

(Fremsat 5/2 2003).

Forslaget sættes til forhandling

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Der foretages ikke tvangsmæssige udsendelser til Irak af afviste irakiske asylsøgere i Danmark. Og det skyldes to forhold.

Med hensyn til Nordirak, som jo ikke er kontrolleret af Saddam Hussein, har det ikke været muligt at opnå de nødvendige aftaler med tredjelande, bl.a. Tyrkiet, for at kunne gennemføre tvangsmæssige udsendelser.

Kl. 13.50

Med hensyn til Sydirak, altså den myndighedskontrollerede del af Irak, har det været en betingelse for hjemsendelse, at danske myndigheder ikke må rette henvendelse til irakiske myndigheder, og at danske myndigheder ikke må ledsage de afviste irakere ind i Irak. Disse to betingelser har i praksis udelukket tvangsmæssig udsendelse. Noget andet er, at der i de senere år har været nogle få frivillige udsendelser til Nordirak.

Så længe den politiske situation i Irak er uafklaret, vil det ikke blive forsøgt at etablere muligheder for tvangsmæssig hjemsendelse. Der er altså ingen afviste asylansøgere, som af danske myndigheder vil blive tvunget til at rejse tilbage til Irak, så længe situationen er uændret.

Så kan man spørge: Skal irakiske asylansøgere så have asyl i Danmark? Ja, det skal de, hvis

de opfylder betingelserne om at være individuelt og konkret forfulgt. Asylsystemet har til formål at give beskyttelse til personer på flugt, som er individuelt forfulgt. Vi kan ikke ved hjælp af asylsystemet yde beskyttelse til en hel befolkning, fordi den er truet af krig.

Skal vi så stille irakernes asylsager i bero? Udlændingemyndighederne overvejer løbende, om der er grundlag for at standse behandlingen af irakernes asylsager. Indtil videre har vi ikke truffet en sådan beslutning. Det er der to grunde til. En del af de irakiske asylansøgere får rent faktisk asyl, fordi de som desertører har risiko for individuel forfølgelse. En generel standsning af asylsagsbehandlingen ville jo betyde, at de, der er berettiget til asyl, måtte vente på en afklaring af deres sag.

For det andet vil jeg nævne, at der ikke sker nogen tvangsmæssig hjemsendelse af afviste asylansøgere i den nuværende situation.

Beslutningsforslaget går jo ikke kun ud på at standse hjemsendelserne. Det rummer også andre og mere vidtgående aspekter. Forslagsstillerne foreslår f.eks., at de afviste irakiske asylansøgere skal have midlertidig opholdstilladelse.

Det kan regeringen ikke støtte. Irakere, der får afslag på asyl, skal ikke tvinges hjem, så længe situationen er uafklaret i Irak, men de skal på den anden side ikke stilles bedre end asylansøgere fra andre lande. Hvis asylsystemet skal have mening, må det få konsekvenser, at en ansøger har fået afslag på asyl. Udgangspunktet er, at sådan en ansøger skal vende hjem.

Det forhold, at vi i særlige tilfælde ikke ønsker at tvinge nogen hjem til en vanskelig situation, betyder ikke, at vi af den grund skal rokke ved hele asylsystemets troværdighed ved at tildele alternative opholdsgrundlag. Regeringen kan altså ikke støtte beslutningsforslaget.

For at konkludere: Hr. Ole Sohn har intet som helst belæg for i medierne at påstå, at irakere sendes hjem til den visse død. Jeg vil bede ham om her fra talerstolen at trække den udtalelse tilbage. Den er meningsløs, grundløs og vidner om, at han ikke ved, hvad der foregår, og hvad der er gængs praksis.

Det skyldes måske, at han ikke var i udvalget, dengang jeg redegjorde for det. Det er så også i orden, når bare han nu trækker den udtalelse tilbage.

Kl. 13.55

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg medgiver, at mit menneskesyn er – for at sige det på jysk – noget forskelligt fra ministerens. Jeg finder det meget specielt, at vi den ene onsdag efter den anden i Folketinget hører statsministeren fortælle om tyrannen Saddam Hussein, om de forfølgelser af anderledestænkende og folkedrab, der finder sted, når så folk, der har forsøgt at gøre oprør mod det styre og kommer til Danmark og søger asyl, får afvisning herpå og får at vide af de danske myndigheder, at de skal rejse hjem. Så mener jeg, der er tale om en inhuman holdning, og den mening agter jeg at vedblive med at fremkomme med. Det må ministeren være indstillet på.

Jeg håber, at ministeren hørte radioavis her til middag, hvor det blev meddelt, at FN faktisk har anbefalet, at man stopper behandlingen af asylsager netop på grund af forholdene i Irak. Så måske var det ministeren, der skulle prøve at få opdateret sin aktuelle viden om forholdene i Irak, sådan at der bliver en overensstemmelse mellem den officielle politik, som statsministeren giver udtryk for, og den måde, som vi behandler de mennesker, som er i nød, på.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det var en lidt besynderlig måde at afvise det her beslutningsforslag på.

Et af argumenterne fra integrationsministerens side var, at man ikke vil rokke ved asylsystemet. Hvis det var sådan, at ministeren havde gjort sig den ulejlighed at læse beslutningsforslaget, herunder bemærkningerne, så ville ministeren kunne se, at man ikke med det her beslutningsforslag har til hensigt at rokke ved asylsystemet. Det er ikke meningen, at man med det her beslutningsforslag skal give dem asyl. Det, der bare er meningen, er, at man skal tage udgangspunkt i virkeligheden.

Virkeligheden er jo, at de her mennesker ikke kan sendes hjem. Virkeligheden er, at der er ved at blive krig i Irak, og virkeligheden er så også, at integrationsministeren er fuldstændig ligeglad.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Har ministeren noget imod, at vi lige tager en tre-fire stykker, så kan ministeren lige skrive tingene ned?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Inden ministeren beder hr. Ole Sohn om at trække noget tilbage, så synes jeg da, at jeg gerne vil referere, hvad statsministeren selv har sagt.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen har sagt her i Folketingssalen: Vi vil ikke finde os i, at Saddam Hussein har masseødelæggelsesvåben, hvormed han kan true sine naboer og sit eget folk. Og så refererer statsministeren, at Hussein er en type som hr. Hitler. Han fortsætter og siger, at det ikke kan være et argument for ikke at gøre noget ved en mand, der truer, kuer, undertrykker, giftgasser sit eget folk.

Jeg vil gerne fortsætte, der er lidt tid endnu. Senere hen kalder statsministeren lederen af Irak for en tyrant. Jeg har set, at integrationsministeren i medierne i dag har lovet, at man ikke sender folk retur til forfølgelse. Hvordan hænger det sammen med det, statsministeren siger, at her er der tale om et regime, der undertrykker, giftgasser sit eget folk, truer og kuer? Og efterfølgende: Mener integrationsministeren, at det er et land, man godt kan sende folk retur til?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så får integrationsministeren ordet, for der er mange andre, der vil have det, så tre ad gangen.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Hvis det er nyt for de tre spørgerne, at vi ikke sender folk hjem til forfølgelse, så er jeg da glad for, at vi får debatten, så det nu langt om længe kan gøres klart for alle: Ingen tvangshjemsendelse til forfølgelse.

Sådan har det været hele tiden, og sådan er det nu. Og hr. Ole Sohn bliver nødt til at trække sin udtalelse tilbage, som han har udbasuneret over hele landet, at regeringen sender mennesker hjem til den visse død. Vil hr. Ole Sohn ikke godt være så venlig at trække den udtalelse tilbage? Ellers kan man jo ikke føre en debat med hr. Ole Sohn. Man kan jo ikke respektere ham, hvis han siger sådan noget, når der ikke er antydning af belæg for det.

Så vil jeg godt forklare noget, som åbenbart også står uklart. Jeg har ganske vist forklaret det vidt og bredt i udvalget forleden, men de ivrige debattører var der jo vist nok ikke, i hvert fald ikke to af dem.

For at få asyl skal der være en konkret og individuel trussel mod den enkelte. De, der bliver afvist og ikke får asyl, bliver ikke automatisk tvangshjemsendt. Det gør de nemlig ikke, hvis

der f.eks. er en generel usikkerhedssituation i deres hjemland.

Kl. 14.00

Man kan altså godt blive afvist som asylsøger uden at blive tvangshjemsendt. At få asyl forudsætter en konkret, individuel trussel. Men at blive hjemsendt forudsætter, at der er nogenlunde sikkert i det land, man sendes tilbage til. Sådan har det været hele tiden. Sådan er det ifølge de internationale konventioner.

Ifølge flygtningekonventionen får man asyl, hvis visse betingelser er opfyldt, men andre, som ikke opfylder de betingelser og altså får afslag, bliver ikke hjemsendt, hvis der er risiko for forfølgelse eller nedværdigende behandling.

Sådan er det, og sådan har det være hele tiden, og derfor er der ingen, der sendes hjem til den visse død, som hr. Ole Sohn kalder det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Pia Kjærsgaard, fru Elsebeth Gerner Nielsen og hr. Ole Sohn for de næste tre korte bemærkninger. Fru Anne Baastrup er også noteret op til en senere omgang.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil bare bede ministeren om at kommentere, at hver evig eneste gang man kommer i knibe omkring udlændingepolitik, så bruger man ordet menneskesyn. Om ikke det er uappetitligt, at hver evig eneste gang man bliver angrebet for noget, der er uvederhæftigt, så kører man det over på ordet menneskesyn. Det er simpelt hen tarveligt, at man overhovedet kan komme med de udtryk.

Så vil jeg bede ministeren om at bekræfte, at der faktisk ligger en rapport fra UNHCR om, at hjemsendte irakiske flygtninge ikke er i fare i Irak, blot de vender tilbage frivilligt. Det vil jeg godt bede ministeren om at bekræftelse på.

Jeg havde desværre ikke lejlighed til at høre Radioavisen her kl. 12, så jeg vil også bede ministeren om at be- eller afkræfte, om det var officielt fra FN, at man nu skal tøve lidt. Jeg trænger til en nærmere dokumentation for det, som lige blev fremført fra talerstolen her.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det bliver interessant at se, hvor mange irakiske flygtninge der vil vende tilbage frivilligt i den her situation.

Men det, jeg igen vil spørge ministeren om, er det budskab, der lyder fra FN om, at landene bør stoppe asylbehandlingen. I det øjeblik der ligger en officiel melding fra FN om, at man skal stoppe asylbehandlingen, hvad agter regeringen så at gøre? Og hvad er det for redskaber, vi har at gøre med?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Der ligger en rapport fra FN, som ganske vist er hemmeligstemplet, som har skitseret, hvor mange hundrede tusinde man forventer der bliver slået ihjel i forbindelse med en eventuel krig. Så jeg mener faktisk godt, man kan tillade sig at sige, at det ikke er særlig sikkert at vende hjem.

Så har ministeren korrekt gengivet, at man ikke tvangshjemsender nogen, og det er hele pointen ved det her forslag. Det er sådan set, at man giver de afviste asylansøgere lidt værdighed frem for at bure dem inde på asylcentre, for det var måske mere gavnligt både for dem og deres liv og deres fremtid og deres muligheder for at vende tilbage på et senere tidspunkt, at vi gav dem mulighed for at komme ud fra asylcentrene og virke i samfundet både til gavn for dem selv og til gavn for det øvrige samfund.

Og det *har* noget med menneskesyn at gøre. Undskyld, jeg kom med et indirekte svar til en anden spørger, men det har ved gud noget med menneskesyn at gøre, og jeg kan simpelt hen ikke forstå, at integrationsministeren kan udtale sig så lakonisk i en tid, hvor statsministeren ikke undlader at bruge enhver lejlighed til at tale om de grufuldheder, der finder sted i det land, hvorfra vi ikke vil imødekomme folks asylansøgere.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Nu trak hr. Ole Sohn sin udtalelse halvt tilbage. Så går jeg ud fra, at næste gang han kommer på talerstolen, så trækker han den helt tilbage. For hele mit svar på forslaget var en lang redegørelse for, at der for det første ikke er sendt nogen tilbage, og at der for det andet aldrig bliver sendt nogen tilbage, så længe der er meget usikkert i landet. Derfor er der ingen som helst grund til at påstå, at vi sender folk tilbage til den visse død. Det har vi ikke gjort. Og det vil vi ikke gøre. Men det er da godt hr. Ole Sohn nu markerer, så han kan komme op og trække sin udtalelse helt tilbage.

Og det her har altså noget at gøre med, om man overhovedet kan regne med hinanden som mennesker. Man kan ikke sige sådan noget som folketingsmedlem ud over hele landet, når der ikke er gnist af belæg for det. Så må man her i salen stå til regnskab og trække det tilbage. Ellers er der ikke nogen mening i at diskutere med hr. Ole Sohn. Men det er måske også løsningen på det.

Der er jo grænser for, hvor meget falsk reklame man kan skaffe sig i medierne, uden at man her i salen skal stå til ansvar for det, man siger, og det, man anklager andre for. Man kan ikke bare sidde dér og så tro, at det kan man gøre. At det kan man bare sige. Det kan man altså ikke. Man må herop og vise, om man er en ærlig person, eller man ikke er det.

Hr. Ole Sohn kan ikke påvise en eneste, som er sendt tilbage til den visse død i forbindelse med Irak, for der er ingen tvangshjemsendt. Der bliver selvfølgelig heller ingen tvangshjemsendt, så længe der er en generel usikkerhed. Men det betyder ikke, at man får asyl. Sådan er reglerne.

Hvis man vil have asyl, skal der være en konkret trussel. Men det, at man bliver afvist som asylsøger, betyder ikke, at man nødvendigvis bliver sendt tilbage, hvis der er en generel trussel. Sådan er reglerne. Der er en sondring mellem specielle trusler, der giver asyl, og generelle trusler, som fører til, at man ikke sender folk tilbage.

Jeg hørte, hvad Radioavisen meddelte om FN's budskab. Det var en FN-ansat i Stockholm, tror jeg. Sproget var i hvert fald svensk. Jeg forstod, at der blev nævnt to ting, nemlig at man opfordrede til, at der ikke blev sendt nogen tilbage og også, at man ikke behandlede eller gav nogen afslag. Jeg forstod det ikke helt, og vi har ikke fået en officiel henvendelse. Men jeg vil gerne sige, at vi lytter meget til, hvad der kommer af generelle vurderinger. Og når det gælder den første del af det, der blev sagt, er der jo totalt enighed. Vi skal selvfølgelig ikke sende nogen tilbage, så længe situationen er meget usikker. Selvfølgelig skal vi ikke det.

Men den anden del, om det er klogt at stille alle asylansøgninger i bero, det synes jeg vi skal overveje næsten fra dag til dag. Det er jo ikke nødvendigvis at gøre dem, der er konkret forfulgte, en tjeneste at udsætte deres sager. Det er heller ikke sikkert, de ønsker det. Så det synes jeg man skal overveje meget nøje.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes faktisk, det er lidt træls, at ministeren ikke forholder sig til det her beslutningsforslag. Dette beslutningsforslag handler ikke om at standse sager. Det handler ikke om, at der er nogen, der skal have asyl. Det handler om, at hjemsendelse af de mennesker, der har fået afvist deres asylansøgning, ikke skal finde sted, så længe der er krig eller krigstrussel i Irak.

Og ministeren taler jo med dobbelt tunge. Ministeren siger, at i Nordirak har vi nogle problemer, i Sydirak har vi en anden type problemer. Det, der er problemet for disse mennesker, der har fået afvist deres asylansøgning, er, at de er bange for, at ministeren en dag beslutter sig for, at nu kan vi godt sende dem hjem med tvang.

Ministeren står her på talerstolen og siger, at de ikke bliver sendt hjem med tvang, men hvorfor kan ministeren så ikke sende et brev ud til dem og fortælle, at de ikke bliver sendt hjem, så længe der er krig og krigstrusler, således at de kan få sikkerhed for, at de ikke en dag bliver sendt hjem med tvang.

Jeg forstår ikke, hvorfor ministeren ikke forholder sig til det her beslutningsforslag i stedet for at skælde ud på hr. Ole Sohn, som rent faktisk går ud fra, at når der kommer en krig, så er der i hundredtusindvis af mennesker, der dør.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kamal Qureshi, en kort bemærkning og derefter hr. Ole Sohn for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, det er meget forkert af ministeren at prøve at lukke en debat ved at prøve at lukke munden på hr. Ole Sohn, når han forholder sig kritisk til ministerens udtalelser. Og med hensyn til at komme med udokumenterede påstande, som ministeren mener, at Ole Sohns påstand er ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Sohn.

Kamal Qureshi (SF):

... hr. Ole Sohns påstand er, så vil jeg ikke her prøve at remse alle de gange op, hvor ministeren selv er kommet med udtalelser, som er udokumenterede. Det kan komme til at tage meget lang tid. Jeg synes i hvert fald, at vi skal tage den debat, og lad os også få de uenigheder frem, der

er, uden at ministeren på et eller andet plan skal sige, at hr. Ole Sohn ikke må sige det, hr. Ole Sohn mener, uden at ministeren så holder op med at snakke med ham.

Kl. 14.10

Det, jeg meget gerne vil spørge ministeren om – og det er også lidt, hvad jeg hører ministeren sige – er, om han mener, der er en klar risiko for brud på menneskerettigheder i Irak, og der er en generel trussel på grund af krig.

Der er jo ingen her, der har noget imod, at folk rejser frivilligt hjem. Men kan ministeren ikke forholde sig til at komme med en eller anden erklæring til de personer om det, ministeren siger herfra, nemlig at der netop findes den tryghed, som ministeren siger her, at så længe, der er den generelle trussel, vil disse personer ikke blive sendt retur? For så vidt de selv ønsker at rejse, er der jo ingen, der vil forhindre dem i det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning og derefter integrationsministeren. Først hr. Sohn.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hr. Kamal Qureshi behøver ikke at frygte, at ministeren lukker munden på mig. Det skal der altså mere til. Jeg undrer mig meget over, ikke at ministeren bliver ophidset, for det gør folk, der har en svag, dårlig sag ofte, men at han hele tiden går uden om det reelle problem, nemlig at man faktisk ingen viden har om, hvad der sker med folk, som rejser hjem fra vestlige lande. Det har FN også tilkendegivet. Det, man ved, er, at hvis man rejser frivilligt hjem til Iran eller Jordan, så havde der ikke været nogen fare på færde.

Men man ved faktisk ikke, hvad der sker eller er sket med nogen af de irakiske asylsøgere, som frivilligt er vendt tilbage fra vestlige lande. Man ved, at FN fraråder det. Vi ved, at vi står over for en krig, hvor den danske regering ønsker at give USA al den support, de kan, for at den skal blive hård og brutal, med de konsekvenser det medfører i form af død og ødelæggelse, som det fremgår af hemmeligstemplede FN-rapporter.

Derfor forstår jeg ikke, at ministeren ikke bare lige så stille og roligt kan sige: Vi er enige. Naturligvis skal de afviste irakiske asylsøgere, som er i Danmark, have et værdigt liv, de skal ikke bo i et asylcenter. De skal ud at virke i samfundet, sådan at de får værdighed, og de kan bidrage til det danske samfund og de dermed

også siden hen, når lejlighed bydes, kan vende tilbage til Irak og medvirke til at genopbygge det land.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal da gerne, hvis det ønskes, sende min meget klare tale til asylcentrene, så irakere kan læse, hvad det var, jeg sagde. Men der var intet nyt i det, jeg sagde. Det var nøjagtig det, jeg sagde i udvalget forleden. Det var et åbent udvalgs-møde, og det, jeg sagde, blev refereret i alle landets aviser, så der var ikke noget som helst nyt i det.

Jeg vil gerne lige føje til, at hvis en krig i Irak skulle blive en realitet, så vil udlændingemyndighederne naturligvis hurtigt vurdere, hvilken betydning det får for asylsagsbehandlingen og for spørgsmålet om tvangsmæssige udsendelser af afviste irakiske asylansøgere.

Der er etableret, som jeg også oplyste i udvalget, et permanent alarmberedskab mellem Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet og rigspolitiet. Dette alarmberedskab – og det er et, som hele tiden er der, det er ikke etableret som noget nyt, det er et permanent alarmberedskab – er etableret for at undgå, at udlændinge udsendes til et land, hvor de risikerer dødsstraf eller bliver underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Dette alarmberedskab træder ind, hvis der indtræffer pludselige hændelser, det kan være krig eller revolution et sted i verden, hvis disse hændelser kan få relevante konsekvenser for afviste asylansøgere, som står foran hjemsendelse. I den slags situationer tager alarmberedskabet stilling til, om de indtrufne omstændigheder medfører, at de tvangsmæssige udsendelser af afviste asylansøgere skal stilles i bero.

Selvfølgerig er både Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og rigspolitiet, som sidder i dette alarmberedskab, forberedt på, at situationen i Irak kan udvikle sig på en sådan måde, at alarmberedskabet må iværksættes med kort varsel, med den mulige konsekvens at både behandlingen af asylansøgninger og arbejdet med at gennemføre tvangsmæssige udsendelser bliver stillet i bero. Men det er jo altså ikke særlig aktuelt, eftersom de har været stillet i bero.

Kl. 14.15

Dette var bare for, at alle kan være sikre på, at hvis der, efter et afslag er givet, pludselig opstår en ny situation, så er der en mekanisme, som ta-

ger hensyn til dette, før man eventuelt skrider til hjemsendelse.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Baastrup for sin tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Ministeren taler altså stadig væk med tredobbelt tunge. De bliver ikke sendt tvangsmæssigt hjem, men de kan måske muligvis blive sendt tvangsmæssigt hjem.

Ministeren er usikker på, om man skal standse asylsagsbehandlingen, men dette beslutningsforslag handler i virkeligheden om, at ministeren skal meddele de forskellige flygtninge, der har fået afvist deres asylansøgning, at ministeren ikke agter at sende dem hjem med tvang, og at ministeren mener, at den krig eller krigstrussel i Irak skal betyde, at de ikke skal sendes hjem.

Derfor forstår jeg ikke, hvorfor ministeren siger tre forskellige ting. Når ministeren læser op, så er der hele tiden det forbehold, at ministeren vil forbeholde sig retten til at sende dem hjem med tvang samtidig med, at når ministeren så i øvrigt taler uden manuskript, så mener ministeren ikke, at de sendes hjem med tvang.

Kan ministeren ikke sige her fra talerstolen: De bliver ikke sendt hjem med tvang, før krigen i Irak er slut.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Integrationsministeren, og så er der noget, der kunne tyde på, at vi kommer i gang med ordførerne.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror, jeg har beskrevet systemet ret grundigt, og det er ikke nyt for fru Anne Baastrup, at det fungerer sådan, og det sikrer i alle tilfælde, at ingen bliver sendt hjem til en usikker situation, hvor de risikerer forfølgelse eller nedværdigende behandling. I den forbindelse kan en krig eller en borgerkrig selvfølgelig spille ind, og det er her, alarmberedskabet aktiveres, sådan at ingen sendes hjem, hvis der pludselig opstår en sådan risiko, som der ikke har været tidligere. Det gælder naturligvis også en mulig risiko i fremtiden, selvfølgelig gør det det.

Jeg har ikke talt med to tunger, jeg har stort set læst op hele tiden, men når jeg så bliver

spurgt om det samme igen og igen, må jeg jo prøve pædagogisk at gøre det lidt enklere, og det er ikke det samme som at tale med to tunger.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hvis der er nogen, der taler med flere tunger her, så synes jeg, det er fru Anne Baastrup, for hvad er det for en situation, vi er i i dag? Vi er i den samme situation, som vi var med palæstinenserloven. Der er nogle her i Folketinget, der har fået særlig sympati for en særlig gruppe udlændinge i Danmark, og nu skal de altså have en særlig begunstigende behandling, et særligt opholdsgrundlag som ikke eksisterer i den gældende lovgivning, altså en særlov.

Det vender vi os meget kraftigt imod i Venstre af fuldkommen samme grund som alle de andre gange, man har forsøgt sig med at ville lovgive for særlige grupper af udlændinge. Det er uretfærdigt, det nytter ikke noget, at man, fordi der er en situation ude i verden, så vil omkalte hele vores system og en bloc på grund af generelle trusler give generelle opholdstilladelser.

Det er jo det, der står i forslaget. Man opfordrer regeringen til, at der skal gives en midlertidig opholdstilladelse oven i købet tilsyneladende med alle mulige rettigheder. Så siger man godt nok et andet sted, at man ikke vil ændre på systemet, jamen det er virkelig en tvetunget tale. For man kan altså ikke sige, at man ikke vil ændre systemet og så samtidig sige, at nu indfører vi et helt nyt opholdsgrundlag. Så er der nogen, der taler med to tunger, er det så sandelig forslagsstillerne.

Denne regering og regeringspartierne har sagt, at vi overholder alle konventioner. Vi formulerer et flygtningebegreb, der betyder, at de, der er individuelt forfulgt af forskellige grunde, kan få asyl i Danmark. Her er ikke tale om individuelle grunde. Jeg hørte også hr. Kamal Qureshi, tror jeg det var, bruge ordene »generel trussel«. Nu skal hr. Kamal Qureshi ikke hænge på forslaget, men jeg mener, det var hr. Kamal Qureshi, der brugte ordene »generel trussel«, og det er altså ikke asylgrundlag i Danmark. Og vi mener ikke, at vi skal give opholdsgrundlag, så vi tager altså afstand fra denne særlov, der indfører et helt nyt opholdsgrundlag.

Kl. 14.20

Vi har jo så mærket os, at ministeren naturligvis giver udtryk for, at man ikke hjemsender mennesker til den visse død. Jeg ved ikke, hvor godt hr. Ole Sohn er inde i udlændingelovgivningen, men det kunne godt lyde, som om han blander det temmelig meget sammen. Én ting er altså, om der kan give opholdsgrundlag, noget andet er tvangshjemsendelse.

Der har ministeren altså her forsikret, at man ikke sender mennesker hjem til den visse død og ikke hjem til individuel forfølgelse. Man kan jo ikke hver gang, der er udsigt til krig et eller andet sted, sige, at så kan vi ikke behandle asylsager i Danmark, så skal alle have midlertidig opholdstilladelse. Det kan vi jo ikke, men det er faktisk det, der er konsekvenserne af det forslag, som man kommer med her.

Endelig er det Venstres grundopfattelse, at når der er krig i verden, skal det ikke løses over asylpolitikken, som den gamle Stoltenberg sagde, da han var flygtningehøjkommissær. Nej, det skal løses ved humanitær bistand i nærområderne, og det går jeg ud fra at andre partier end regeringspartierne står bag.

Vi kan altså ikke støtte dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det undrer ikke, at fru Birthe Rønn Hornbech er imod særlove, det har fru Birthe Rønn Hornbech altid været og på den måde også bidraget til at holde alle andre partier på rette sti, for særlove er ikke af det gode efter min opfattelse. Med andre ord må man gøre, hvad man kan for at undgå dem.

Derfor vil jeg da gerne vide, om Venstres ordfører ikke er parat til at tage konsekvensen af sine egne holdninger, nemlig at vi i stedet for at lave særlov får lavet et særligt kapitel i udlændingeloven, der sikrer, at vi altid er i stand til at tage højde for de situationer, vi nu muligvis er på vej ind i, nemlig en situation med massetilstrømning af flygtninge. Så med andre ord: Er fru Birthe Rønne Hornbech parat til, at vi nu fik lavet en generel bestemmelse i udlændingeloven, så vi kunne blive fri for disse særlove?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Birthe Rønn Hornbech ved eller burde vide, at vi tidligere har anvendt § 9, stk. 2, nr. 4, den nuværende 9 c, over for en gruppe af srilankanerne og irakere, som vi ikke kunne sende hjem.

Det vil sige, at man rent faktisk kan se i praksis omkring udlændingelovgivningen, at man har anvendt denne her bestemmelse til en større gruppe, hvor man ikke har kunnet sende dem hjem på grund af krig eller krigstrussel. Det er det ene.

Det næste er, at fru Birthe Rønn Hornbech jo også kan gå ind og fortolke 9 c på en sådan måde, at man godt kan give dem et midlertidigt grundlag for ophold, fordi man ikke kan sende dem hjem. Så fru Birthe Rønn Hornbech ved eller burde vide, at man godt i udlændingelovgivningen kan fortolke sig frem til at give dem en midlertidig opholdstilladelse, fordi man ikke kan sende dem hjem.

Fru Birthe Rønn Hornbech og jeg er enige om, at vi ikke skal have en særlovgivning rettet mod irakere, men fru Birthe Rønn Hornbech er også med i et parti, der rent faktisk aktivt støtter, at der kommer en krig i Irak, at Danmark deltager i en krig i Irak, og der synes jeg så, at fru Birthe Rønn Hornbech i langt højere grad må påtage sig det ansvar, at der er afviste asylansøgere, der kommer fra Irak, man så i virkeligheden ønsker at sende hjem til et sted, hvor Danmark måske går i krig.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne komme med en indrømmelse over for Venstres ordfører: Jeg kender ikke udlændingeloven særlig grundigt, jeg arbejder ikke med den til hverdag. Til gengæld kender jeg asylansøgere og ved, hvordan de bliver behandlet, og hvordan de føler. Og det gør mig faktisk ret indigneret, når man oplever, at en irakisk kurder – altså fra det folk, som Saddam Hussein dræber med giftgas – som er medlem af et illegalt parti, som har bekæmpet Saddam Hussein, kommer her til Danmark og søger asyl og ikke får det.

Det skyldes, at der sidder én dommer for enden af bordet i Flygtningenævnet, mens der i en tilsvarende sag, hvor en anden dommer sidder for bordenden i Flygtningenævnet, tildeles asyl. Den form for manglende konsekvens i afgørelserne gør mig faktisk meget indigneret. Når vi så står over for, at Danmark skal støtte USA i en krig, og man efter min opfattelse fra regeringspartierne side tager så fuldstændig umenneskeligt på situationen, så gør det, at jeg blander mig.

Kl. 14.25

Måske skulle Venstres ordfører i stedet for kun at kigge i paragrafferne og bekendtgørelser-

ne prøve at bevæge sig ud og tage en snak med nogle af de folk og de skæbner, som vi jonglerer rundt med via paragraffer.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jo, jeg havde det nok på fornemmelsen, og man skal ikke gøre nar ad folk med hjertevarme følelser. Jeg er bare nødt til at sige, at hvis man vil lovgive efter hjertevarme følelser lige præcis for de asylsøgere, man tilfældigvis selv har talt med, så ender man i den dybeste uretfærdighed, og det er det, jeg vender mig meget, meget stærkt imod.

Lad mig så sige om den myte med den store forskel i Flygtningenævnets praksis, at lad os sammen se på sagerne. Det er rigtigt, at der var en afgørelse, hvor der var en, der fik en opholdstilladelse, han efter den praksis, der senere blev fastlagt, ikke skulle have haft. Men jeg går ud fra, at hr. Ole Sohn ikke ønsker det ændret. Men der blev så fastlagt en praksis, og den har man fulgt.

Hvis hr. Ole Sohn læser Flygtningenævnets afgørelser, som vi får i Integrationsudvalget, vil hr. Ole Sohn også kunne se, at det er meget forskellige momenter, der er i de meget forskellige sager, og forklaringerne er meget forskellige.

Så vil jeg sige til fru Anne Bastrup: Jeg er ikke enig i, at det skal give midlertidig opholdstilladelse, at man er afvist, og at der måske bliver krig. Og til fru Elsebeth Gerner Nielsen: Nej, jeg ville hellere have en regel i udlændingeloven, om at massetilstrømning ikke kan medføre asyl. Det var jo, hvad en meget, meget tidligere justitsminister foreslog i 1983, men det kom jo aldrig igennem.

Vi har hørt integrationsministeren gøre rede for, at det er klart, at man har en form for humanitært beredskab sammen med politiet og andre, som naturligvis følger med ude i verden med hensyn til, hvor skal Danmark gøre en indsats. Og man begynder ikke at sende mennesker hjem til en individuel forfølgelse eller den visse død. Men der er altså meget langt fra det forslag her og så til det, som vi mener i Venstre og det, som integrationsministeren har gjort rede for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kamal Qureshi for en kort bemærkning. Og hr. Ole Sohn og fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Ministeren tilkendegav jo her, at man ikke alene vil undlade at tvangsudsende folk, som er udsat for en personlig trussel, men også når der bare er tale om en generel trussel. Så der er i hvert fald, som jeg hører det, lidt uenighed mellem det, fru Birthe Rønn Hornbech siger, og det, ministeren siger. Og med hensyn til det, som ministeren også tilkendegav, at der ikke bliver sendt nogen ud, som kan risikere forfølgelse eller tortur, så har vi jo en række eksempler på, at folk, som det en sjælden gang er lykkedes at flygte én gang til, faktisk har været udsat for tortur.

Vi har også haft historien om den irakiske asylsøger, som var blevet afvist, som var udsat for tortur, hvortil ministerens kommentar var, at for de penge, der var brugt på hans sagsbehandling, kunne man brødføde en landsby i Afrika, tror jeg, det var.

Men det, jeg egentlig også godt lige vil spørge fru Birthe Rønn Hornbech om, og det synes jeg var interessant, er, at fru Birthe Rønn Hornbech synes, at det er vigtigt med en humanitær indsats i nærområdet i forbindelse med en krig. Det kunne jeg godt tænke mig at høre noget om, for det er jo noget af det, vi har efterlyst i forbindelse med Iraksituationen, nemlig hvad det er for en humanitær indsats, regeringen egentlig har tænkt sig at gøre. Den synes vi i hvert fald er meget svær at få øje på.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er glad for, at fru Birthe Rønn Hornbech er glad for, at der også er politikere, der agerer med hjertet og har hjertet på rette sted. Nu er hjertets rette sted som sagt til venstre, ikke partiet Venstre.

Jeg har aldrig givet udtryk for, og jeg vil også meget advare imod, at man skulle begynde at lovgive ud fra, hvad man som person oplever i hverdagen. Det ville blive noget uoverskueligt. Så jeg har ingen intentioner om at foreslå, at man skulle lave en særlig lov for nogle bestemte befolkningsgrupper.

Jeg håber så sandelig, og SF vil altid have den holdning, at grupper, som er i den samme situation som irakerne, skal have den samme behandling, det er ikke, fordi der tilfældigvis er tale om afviste irakiske asylsøgere. Hvis det er tilsvarende situationer fra andre lande, skal de behandles fuldstændig ens. Det er faktisk det, vi

giver udtryk for, når vi også gerne vil diskutere menneskesyn.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Så vidt jeg ved, sidder hjertet ikke helt til venstre, men faktisk lidt inde mod midten. På den anden side er jeg helt enig med den ordfører, der har været heroppe for at sige, at det ikke bare er de hjertevarme følelser, der her skal gøre sig gældende. Man må bruge sin fornuft og prøve at finde ud af på forhånd, hvordan vi vil reagere i det øjeblik, vi er i nogle bestemte situationer.

For nogle år siden var vi i den situation, at kovoalbanere strømede ind over grænsen. Vi havde ikke forholdt os til det på forhånd, og derfor kom vi til at lave en særlov, fordi vi ikke havde anden måde at håndtere problemet på. Vores asylsystem var ved at bryde sammen, og folk stod her i landet. Vi havde ingen lovgivning til at tage hånd om det, og af hensyn til fru Birthe Rønn Hornbech – det tør jeg godt sige – endte det med, at vi alle sammen accepterede ikke at kalde det en særlov, men en nødlov, for det kunne fru Birthe Rønn Hornbech gå med til.

Jeg vil spørge fru Birthe Rønn Hornbech: For at undgå det, er det så ikke på tide nu, at vi søger for at lade fornuften råde og får lavet et generelt kapitel i udlændingeloven, som forholder sig til virkeligheden – altså forholder sig til, hvad vi skal gøre i det øjeblik, folk står her i landet og vi ikke har mandskab til at behandle ansøgningerne om asyl?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Birthe Rønn Hornbech for at svare.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det med anatomien var næsten synd, hvis hjertet altså ligger inde mod midten. I 1905 gik De Radikale jo til venstre for Venstre, man lad det nu ligge. Vi skal ikke vurdere hinanden på den måde.

Men sådan som dette beslutningsforslag er formuleret, er det jo en særlov, vil jeg sige til hr. Ole Sohn. Vi kan altså ikke komme dertil – og det er så også et svar til fru Elsebeth Gerner Nielsen – at krigsramte, der rejser til Danmark i ly af en krig, skal ind under hele det system med opholdstilladelser, som vi har i udlændingeloven. Det lader sig ikke gøre. Det er en humanitær nødsituation, som man er nødt til at klare i

nærområderne, og hvordan regeringens plan er i den konkrete situation, afhænger naturligvis netop af situationen. Derfor adskiller denne regering sig ikke fra andre regeringer: man har et beredskab, hvor man følger med i, hvad der sker i hele verden.

Hvorfor kunne vi så gå med til kosovolove og jugoslaverlove? Jamen det har jo netop altid været Venstres holdning, at vi mener, vi har et særligt ansvar i nærområdet, og for os at se er Europa nærområdet. Det er noget, jeg har understreget gang på gang, og Venstres daværende formand havde lige været udenrigsminister, da vi formulerede disse love. Det var vores nærområde, og vi stod ved i Venstre, at her havde vi en særlig forpligtelse.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det ligner ikke fru Birthe Rønn Hornbech ikke at ville forholde sig til virkeligheden, men jeg tror også, at fru Birthe Rønn Hornbech selv har en fornemmelse af at tale udenom.

Problemet er jo, at hvis flygtningene ikke bliver i nærområderne, men rent faktisk kommer til Danmark, hvad er det så, vi skal gøre? Vi har ikke noget lovmæssigt beredskab til at løse den situation. Vi har ingen redskaber i loven i den situation, derfor har vi to gange måtte lave nødlove eller særlove, og nu er det, jeg så spørger: Hvorfor eventuelt gøre det en tredje gang?

Den humanitære nødløsning, vi kan give, er jo, at vi giver en midlertidig beskyttelse til disse mennesker og dermed indirekte implementerer et EU-direktiv, som netop omhandler dette område, og som blev vedtaget i 2001. Vil fru Birthe Rønn Hornbech og hendes parti ikke være med til det?

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Birthe Rønne Hornbech har ikke helt forholdt sig til mit spørgsmål: Er det ikke korrekt husket, at de srilankanere, der flygtede fra krigen, rent faktisk fik opholdstilladelse efter den daværende § 9, stk. 2, pkt. 4, nuværende § 9 c, stk. 2?

Det er jo sådan, at man i en periode har udnyttet udlændingelovgivningens bestemmelser,

fordi det var nødvendigt her og nu. Hvis man gør det, kan man jo uden at lave en særlovgivning rent faktisk via en praksisændring, hvor man vender tilbage til tilstanden før 1995, hvor det ikke var udelukket ifølge lovgivningen, rent faktisk sikre, at disse mennesker ikke hjemsendes med tvang.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu brugte fru Elsebeth Gerner Nielsen igen begrebet flygtninge, men vi taler jo netop om afviste asylsøgere, og generelt er krigsramte ikke flygtninge i den forstand. Sådan formulerer vi det i Venstre.

Vi mener, det vil være en meget farlig sag at begynde at annoncere i udlændingeloven, at hvis man begiver sig til Danmark på grund af alverdens krige, er man altså sikret asyl – ikke i retlig forstand, men i gammeldags forstand med ly i Danmark med alle mulige rettigheder og pligter. Det ville ikke være nogen særlig klog disposition.

Jeg er ikke i stand til at huske, skal jeg sige til fru Anne Baastrup, om den tidligere minister Birte Weiss gav opholdstilladelse til nogle srilankanere. Men det har i hvert fald ikke været med min velsignelse, at loven blev fortolket på den måde.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Anne-Marie Meldgaard som ordfører.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Forslaget om at stoppe hjemsendelserne af afviste irakiske asylansøgere, så længe der er en overhængende krigstrussel i Irak, er selvfølgelig sympatisk, og jeg håber da meget, at den udtalelse fra FN's Højkommissariat, der var i Radioavisen her til middag, kommer frem som et officielt papir, så regeringen har en mulighed for at agere herefter og efterleve det, der appelleres om: at sætte behandlingen af asylsager i bero og stoppe behandlingen af sager om udsendelse af irakere. Det kan man jo håbe, for så vil dette forslag sådan set være rimelig overflødig.

I bund og grund er Socialdemokraterne sådan set på linje med forslagsstillerne, hvad angår indholdet af forslaget. Det er også os meget magtpåliggende, at udvisningerne ikke effektueres, så længe der er krigstrusler eller krig hænger i Irak, og vi ønsker heller ikke at ændre de

irakiske asylansøgere status som formelt udviste.

Der er imidlertid ikke hjemsendt irakere mod deres vilje de sidste mange måneder. Af den grund har forslaget heller ikke den akutte karakter, som man kan få indtryk af, når man følger udviklingen i Irak gennem de daglige nyheder, og derfor mener vi faktisk ikke, at løsningen er en særlov for irakiske asylansøgere, men en mere vidtgående ændring af udlændingeloven, som skal sikre, at hjemsendelsen til en krigszone ikke finder sted mod asylansøgernes vilje, så længe der er krigstrusler eller krig i området.

Forslagsstillerne vil desuden dispensere fra 18-måneders-reglen, dvs. reglen om, at man først får midlertidig opholdstilladelse efter 18 passive måneder i et asylcenter, hvis en hjemsendelse har vist sig at være umulig, og først derved opnår retten til at aktiveres. Overordnet er det Socialdemokraternes holdning, at alle asylansøgere skal have en aktiv tilværelse i asylcentre, men indtil lovgivningen og praksis er ændret, er vi enige med forslagsstillerne i, at irakerne ikke skal passiviseres yderligere. Vi ønsker, at irakerne skal deltage i samfundet og om muligt forsørge sig selv i den tid, der går, til de kan sendes hjem, men Socialdemokraterne ønsker til gengæld fuldstændig sikkerhed for, at irakernes status som udsendte ikke ændres, og at den midlertidige opholdstilladelse ikke bliver gjort permanent.

Kl. 14.40

Hvis verdenssamfundet bliver nødt til at gå i krig mod Saddam Husseins styre, har vi også en pligt til efterfølgende at være med til at genopbygge Irak. Det kommer til at kræve enorm styrke og indsats, og et af midlerne er selvfølgelig at repatriere afviste irakiske asylansøgere, som har været i opposition til styret, og som har fået respekt for demokrati og demokratiets værdier gennem deres ophold her i Danmark.

Socialdemokraterne er altså positivt indstillet over for indholdet af forslaget. Men vi ville være utrolig kedede af det, hvis det skulle munde ud i en særlov, og vi ønsker derfor, at SF's forslag eventuelt indarbejdes i et ændringsforslag til udlændingeloven. Vi ser altså frem til en bredere løsning, end det er foreslået i forslaget.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg går ud fra, at Socialdemokratiet og Venstre er enige om, at fattigdomsproblemerne i verden og

krigsproblemer ikke skal løses via asylpolitikken.

Så vil jeg godt spørge, om vi også er enige om, at når UNHCR-medarbejdere fra Stockholmskontoret udtaler sig, er der grund til at undersøge deres grundlag meget nøje. Jeg kan oplyse fru Anne-Marie Meldgaard om, at hvis der er nogen, der står skulder ved skulder, er det den tidligere udlændingeminister Thorkild Simonsen og jeg. Vi havde besøg af disse medarbejdere fra Stockholm i Retsudvalget, og de blev spurgt ud. Nu skal man jo ikke referere fra lukkede udvalgsmøder, men det var et meget nyttigt møde, kan jeg sige.

Jeg vil godt have et tilsagn fra fru Anne-Marie Meldgaard om, at vi er enige om meget nøje at undersøge grundlaget for det, der måtte komme fra kontoret i Stockholm til de danske udlændingemyndigheder eller Integrationsudvalget.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det kan jeg kun bekræfte, og jeg synes faktisk, jeg prøvede at understrege i min ordførertale, at jeg ønskede, at den udtalelse i Radioavisen kunne komme som en officiel henvendelse fra FN's Højkommissariat, så vi havde et reelt grundlag. Jeg anfægter ikke fru Birthe Rønn Hornbechs udtalelser om det svenske kontor, men ønsker kun, at den meddelelse, der er kommet, kommer ad officielle kanaler.

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er en blank afvisning fra Dansk Folkepartis side af beslutningsforslag nr. B 85 fra SF.

Ligesom andre har været oppe og sige, er vi lodret imod, at man laver en særlov om irakiske flygtninge, for det er jo helt nøjagtigt det, man gør. Man nævner oven i købet direkte i forslaget, at det er et midlertidigt stop for hjemsendelse af afviste asylansøgere fra Irak. Det kan ikke være andet – intet som helst andet – end en særlov. Jeg har bestemt også i erindring, hvordan tidligere særlove har vundet hævd, og at man bagefter ikke har ønsket at ændre status, så de, der har fået midlertidig opholdstilladelse ved en særlov, bliver her permanent. Det synes jeg ville være umådelig risikabelt at løbe ind igen.

Jeg må nok sige, at indimellem undrer jeg mig lidt, fordi jeg synes, der er meget tvetydig tale fra SF i forbindelse med udlændingepolitikken. SF har sådan set hele vejen igennem været tilhænger af de instanser, der er omfattet af udlændingeloven. Jeg ved godt, at i dag støtter SF

bestemt ikke udlændingeloven i dens nuværende udformning, men det er jo sådan, at der stadig er mange forskellige klageinstanser, hvor der ligger afvisninger af de asylansøgere, der her er tale om.

Det, der ydermere er sket, er jo, at UNHCR så sent som i januar 2002 har udarbejdet en rapport, som siger, at der ikke er fare i Irak, hvis man vender frivilligt tilbage. Nu har jeg lidt svært ved at forstå, at faren skulle være større, hvis man vender tilbage ved tvang, end hvis man gør det frivilligt, men det siges i hvert fald i FN's rapport, at hvis man vender tilbage frivilligt, er der ikke nogen fare for asylansøgerne ved at vende tilbage.

Kl. 14.45

Jeg synes på lige fod med andre, at opstår denne forfærdelige krig, som ingen ønsker, men som kan blive en konsekvens af den terror, det regime, som Saddam Hussein udfører, skal der naturligvis foretages de nødvendige foranstaltninger. Men jeg vil godt spørge integrationsministeren om et par forskellige ting, fordi jeg synes, de er væsentlige, også i forbindelse med denne debat.

Er det sådan, at man allerede nu er begyndt at forberede en tvangsmæssig tilbagesendelse, hvis Saddam Hussein fjernes fra styret? Er det sådan, at man så vil se på de 24.000 irakere, som befinder sig i Danmark? Det har været fremme i presseoplysningerne, at Udlændingestyrelsen også har taget bestik af rapporten fra UNHCR og har meddelt 9.000, at de kunne vende hjem, fordi man er skeptisk i Udlændingestyrelsen. Det ser ud, som om de nu har været her så længe, at de kan få en permanent opholdstilladelse, men Flygtningenævnet har sagt fra, og det har ministeren noteret sig. Men jeg synes, man er nødt til at føre en langsigtet politik. Det er den ene side af sagen.

Den anden side af sagen er, at regeringen må være forberedt på og også foretage de økonomiske dispositioner, der skal til, hvis krigen bryder ud. Det vil naturligvis betyde kaotiske flygtningestrømme, og derfor er det meget, meget vigtigt, at vi ikke kommer til at stå med et nyt problem i Danmark, men at der bliver taget hånd om det i nærområdet.

Så vil jeg godt til sidst bede om ministerens kommentar til de foranstaltninger, den britiske regering arbejder med, nemlig en plan med FN-zoner, hvor asylansøgere anbringes i beskyttede

områder, der grænser op til de lande, hvorfra der kommer mange flygtninge. Det er altså en yderst fornuftig idé. Jeg synes, det er noget godt, som Tony Blair fra Labour i Storbritannien lægger op til. Netop i et land, som jævnligt i disse dage diskuterer den meget, meget massive tilstrømning, diskuterer man nu, om det ikke ville være mere fornuftigt med FN-zoner, hvor man kan yde beskyttelse. Jeg har læst mig til, at den bliver givet for 6 måneder ad gangen, hvorefter man så tager spørgsmålet op til revision, og jeg synes faktisk, det ville være meget, meget godt, hvis Danmark gik ind i den samme vurdering.

Jeg må sige, at Dansk Folkeparti har altid haft nøjagtig den vurdering, at det er langt, langt bedre, hvis hjælpen bliver givet så tæt på hjemlandet som overhovedet muligt, og det bør også være muligt for Danmark at gå ind i den diskussion.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Pia Kjærsgaard, om hun har læst hele rapporten fra UNHCR, som jo netop peger på, at der ikke er fare for asylsøgere, som rejser frivilligt tilbage. De har erfaringer med, hvad der sker, når man rejser tilbage fra Iran og fra Jordan, men de har ikke nogen sikker viden om, hvad der sker, hvis man kommer tilbage fra Vesten, ganske enkelt fordi de ikke kan få kontakt med de personer. Er det særlig betryggende?

Det andet spørgsmål er om menneskesyn. Det må vi helst ikke diskutere, men så vil jeg stille det lidt mere neutralt. Finder fru Pia Kjærsgaard, det er udtryk for en human indstilling, at vi i et af verdens rigeste lande lader folk klumpe sammen på små værelser på asylcentre i årevis, frem for at vi giver dem mulighed for at komme ud og virke i samfundet, berige det danske samfund og berige sig selv til den tid, hvor de skal tilbage til det land, hvor de kom fra?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu har jeg forstået, at Dansk Folkeparti aktivt støtter, at krigen starter i Irak, og jeg vil derfor spørge fru Pia Kjærsgaard: Vil fru Pia Kjærsgaard forlange af integrationsministeren, at han sender afviste asylsøgere hjem med tvang, når krigen starter?

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Vi har opfordret regeringen til allerede på nuværende tidspunkt at forberede en tilbagesendelse, hvis det lykkes – og det tror jeg – at få væltet tyrannen Saddam Hussein. Men det er åbenbart først nu, at fru Anne Baastrup har fået en forståelse af, at vi støtter ethvert initiativ, og at vi bakker op om den danske regering i dens støtte til USA for at få fjernet den despot, som i allerhøjeste grad har været skyld i, at de irakiske flygtninge befinder sig i Danmark nu i dag.

Jeg vil godt sige til hr. Ole Sohn, at jeg synes, det er trist, at hver evig eneste gang man føler, at man bliver trængt lidt op i en krog, bruger man ordet menneskesyn heroppe. Det har intet med denne debat at gøre.

Hr. Ole Sohn taler om min humane indstilling. De afviste asylsøgere befinder sig sikkert ikke særlig bekvemt, ikke særlig rart og ikke særligt luksuriøst, det kan vi godt blive enige om. Men vil hr. Ole Sohn ikke give mig ret i, at det dog trods alt er bedre end det, hr. Ole Sohn påstår, de skulle sendes tilbage til, netop til den visse død, som hr. Ole Sohn har udtalt? Der er jo trods alt en vis forskel, og det er jo det, som det velhavende land Danmark, som hr. Ole Sohn kalder det, tilbyder.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Pia Kjærsgaard besvarede ikke mit spørgsmål. Fru Pia Kjærsgaards parti arbejder aktivt på, at der skal komme en krig, og vil fru Pia Kjærsgaard forlange af integrationsministeren, at når krigen starter, skal der alligevel tvangs-sendes folk hjem?

Fru Pia Kjærsgaard taler hele tiden om en eller anden situation efter krigen. Det, beslutningsforslaget går på, er, at så længe der er krigstrussel eller krig, vil vi ikke, at folk sendes hjem, men de skal sendes hjem efterfølgende i ro og værdighed. Vil fru Pia Kjærsgaard stadig forlange, at de skal sendes hjem nu, selv om der er krig eller krigstrussel? Hvis det er sådan, at fru Pia Kjærsgaard svarer benægtende på det spørgsmål, kan fru Pia Kjærsgaards parti godt støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg fik ikke svar på mit første spørgsmål om FN-rapporten. Jeg vil meget gerne medgive, at der er forskel på at være død og på at sidde i et lille

hummer på et asylcenter, men det var sådan set ikke det, spørgsmålet gik på. Det var, hvordan Dansk Folkeparti ser på at give dem et liv i værdighed i det samfund, de nu engang opholder sig i.

Det tredje spørgsmål er: Hvornår mener Dansk Folkeparti, at man kan sende de 24.000 irakere tilbage til Irak efter en krig? Er det, når man har opsamlet ligene af de 100.000 personer, som FN i en hemmeligstemplet rapport mener der vil blive dræbt, eller af de endnu flere hundredtusinder, som ligger lemlæstede og syge rundt omkring? Er det, når man har borttrykket de kemiske våben eller de atomvåben, som man overvejer at bruge i et præventivt taktisk angreb? Hvornår mener man, at situationen er stabil nok til, at man kan sende folk tilbage til et land, som bliver fuldstændig sønderbombet, efter at en tyrant har siddet der så mange år?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt irrettesætte fru Anne Baastrup, der siger, at Dansk Folkeparti aktivt støtter, at der kommer en krig. Jeg synes, det er direkte usmageligt at udtale sig på den måde. Det er typisk for venstrefløjen at udtrykke sig sådan, men jeg må påpege, at det er direkte usmageligt.

Jeg kan ikke svare hverken fru Anne Baastrup eller hr. Ole Sohn på, hvornår irakiske asylansøgere kan sendes tilbage. Det må bero på en vurdering, og det er derfor, jeg beder regeringen om allerede nu at forberede, hvordan irakiske asylsøgere kan sendes tilbage til Irak med henblik på at leve her i fred og værdighed og i ro for det styre, der har været, og som de påstår de er flygtet fra.

Jeg vil meget gerne have en indstilling fra ministerens side om, hvad man gør fra regeringens side, for så kan vi tage spørgsmålet op igen. Men det er ganske urimeligt at skulle svare hr. Ole Sohn på, om det er, når de kemiske våben er væk, eller alt det modbydelige, som hr. Ole Sohn så malerisk stod og udpenslede, er væk.

Kl. 14.55

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Anne Baastrup for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan godt forstå, hvorfor fru Pia Kjærsgaard ikke vil besvare mit spørgsmål, men jeg stiller det nu alligevel: Vil fru Pia Kjærsgaard forlange

af integrationsministeren, at irakiske afviste asylsøgere hjemsendes med tvang uanset krig eller krigstrussel? Fru Pia Kjærsgaard bliver nødt til at besvare det spørgsmål. Fru Pia Kjærsgaard har nemlig svært ved at besvare det andet end benægtende, og så kan fru Pia Kjærsgaard godt støtte SF's beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu er det sådan set mig som ordfører på SF's forslag, der vurderer, om vi kan støtte forslaget, og vi har sagt ubetinget fra.

Jeg vil meget gerne tage diskussionen op om, hvornår irakiske asylsøgere kan sendes tilbage. Man kunne forestille sig, at mange af de irakere, der opholder sig i Danmark, faktisk godt selv kunne foretage en vurdering af, om de skulle tage hjem og være med til at bekæmpe Saddam Hussein, hvis verden indstiller, at nu skal der altså ske noget over for tyrannen Saddam Hussein.

Jeg vil meget gerne diskutere det, når jeg har hørt ministerens redegørelse. Jeg kan ikke forlange spor af ministeren i denne sag, men jeg er meget interesseret i, hvordan regeringen stiller sig til det, og hvor langt regeringen er kommet med de forberedelser, der skal til. Naturligvis skal det også betyde, at de mennesker, der befinder sig her, og som er flygtet fra styret i Irak, vender tilbage igen, hvis det lykkes – hvad jeg tror på – at få fjernet Saddam Hussein.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Ole Sohn for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg ved ikke, om det er fru Pia Kjærsgaard ubekendt, men situationen er faktisk sådan, at der er en hel del irakere, som aktivt har bekæmpet Saddam Husseins styre. Godt nok har de ikke kunnet få megen støtte fra det internationale samfund, mens de gjorde det. De har faktisk gjort det alene, og de har ikke haft held til det. De er blevet tortureret af Saddam Husseins styre og er flygtet og er bl.a. kommet her til Danmark for at søge asyl, fordi den kamp, de kæmpede alene mod Saddam Hussein, ikke fik den tilstrækkelige internationale støtte. Men det, man gør her i Danmark, og det, Dansk Folkeparti støtter, er, at selv om de har bekæmpet Saddam Hussein, siger man: I skal ikke komme her. Det

er det, Dansk Folkeparti siger, og det er faktisk lidt bekymrende.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen er det dog ikke ulogisk? Som hr. Ole Sohn siger, og det tror jeg på, har de bekæmpet den mand og har søgt asyl for hans terror og hans tyranni, men hvis det lykkes at fjerne ham, ville det så ikke være naturligt, at de vendte tilbage igen?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Er det Dansk Folkepartis holdning, at de irakere, som er i Danmark i øjeblikket, og som har fået afvist deres asylansøgning, men som integrationsministeren ikke sender tilbage og ikke tvinger til at udrejse, burde sendes ud? Med andre ord: At de trygt kan vende tilbage til Irak?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg ved ikke, hvad der ligger bag hvert enkelt afslag på asyl, men jeg må sige, at generelt synes jeg, det er ganske, ganske urimeligt, at når man har fået afslag på asyl her i Danmark, fordi det ikke er begrundet, opholder man sig fortsat her.

I øjeblikket fører vi en diskussion med ministeren, hvor vi synes, at ministeren er noget for svag med hensyn til, hvad der skal gøres. Der er rent faktisk temmelig mange personer her i landet, ikke alene fra Irak, men også fra andre steder i verden, hvor der er uenighed blandt de organer, vi har i Danmark, altså Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet, og hvad ved jeg, med hensyn til, om det er rimeligt at sende dem tilbage.

Kl. 15.00

Der synes jeg, at regeringen gør for lidt for at finde ud af, om der er andre sikre områder, hvor de kan opholde sig. Er der nærområder, hvor man kan sende dem tilbage til, mener jeg, at det ville være en ganske udmærket løsning.

Jeg synes ikke, at asylsøgere, som har fået en begrundet afvisning på asyl, fortsat skal opholde sig i Danmark.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg tror, vi alle sammen har forstået fru Pia Kjærsgaards mishag over for de afviste asylansøgere, og det er jo fair nok. Vi andre har bare en anden opfattelse.

Det, jeg så vil spørge fru Pia Kjærsgaard om, er: Hvis det nu viser sig, at den udtalelse, der var i radioavisen i dag fra FN, er en officiel udtalelse, som opfordrer regeringen til at stoppe behandlingen af asylansøgninger og stoppe med udsendelse af afviste asylansøgere, hvis det er korrekt, mener fru Pia Kjærsgaard så stadig væk, at regeringen skal trodse den henstilling og etablere tiltag, som gør, at asylansøgere skal tilbage?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fru Pia Kjærsgaard ved jo udmærket, at vi ikke har nogen som helst mulighed for bare at pålægge nogle nærområder at modtage flygtninge fra Danmark, altså irakiske flygtninge i denne her sammenhæng. Derfor vil jeg spørge endnu en gang: Er det fru Pia Kjærsgaards holdning, at de irakere, der er i Danmark for øjeblikket, og som ministeren ikke sender hjem, bør sendes hjem til Irak?

Jeg kender godt Dansk Folkepartis principielle holdning til det her, så den behøver ikke at blive gentaget. Mit spørgsmål er fuldstændig konkret: Skal de sendes hjem, de irakere, der er her her og nu?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil slet ikke gå ind i udtalelsen fra 12-radioavisen, som jeg ikke har haft lejlighed til at høre, men som jeg kan forstå bestemt ikke var nogen officiel udtalelse, så den kan jeg jo klart afvise.

Hvis det nu viser sig at være en officiel udtalelse: Jamen det kan vi jo ikke tage stilling til. Vi kan sige, at det ikke var en officiel udtalelse i dag, at den var fra en af de mange, mange talsmænd, der er, som udtaler sig, og hvor man får nogle til at tro, at det nok er FN's officielle holdning.

Jeg vil godt bede ministeren, når han kommer herop, om at fortælle, hvorfor man ikke kan tvangsudsende afviste asylansøgere. Det gælder også dem fra Irak.

Jeg synes, der er noget fundamentalt forkert i, hvis man kommer til Danmark og søger om asyl og bliver afvist – og der må jo være en begrundelse for, at man bliver afvist, nemlig at man ikke er i fare i sit hjemland – at man så stadig væk kan opholde sig i Danmark. Det vil jeg godt have ministerens udtalelse om.

Jeg synes, det er ganske, ganske forfæjlet, at man så opholder sig her. At man ikke fra regeringens side siger, at enten må de vende tilbage, hvor de kom fra, for de har fået deres asylansøgning afvist, eller også søger man kontakt til nær-områder, som man kan sende dem tilbage til.

Det er under ingen omstændigheder i Danmark, at afviste asylansøgere skal opholde sig, uanset om de kommer fra Irak, Afghanistan eller andre steder i verden.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Dér fik vi jo et svar. Fru Pia Kjærsgaard vil sende irakerne tilbage til Irak på trods af krigstruslerne. Det er på trods af, at disse asylansøgere jo har fået behandlet deres ansøgning på et helt andet grundlag end det, der er virkeligheden lige nu.

Nu er vi med desværre stor sandsynlighed på vej mod en krig i Irak, og det er jo ikke det, der var været udgangspunktet for asylbehandlingen.

Alligevel siger fru Pia Kjærsgaard, at disse mennesker skal sendes tilbage. Fru Pia Kjærsgaard siger også, at vi også kunne gøre noget andet, nemlig sende dem tilbage til nær-områderne. Så vil jeg gerne vide, hvilke nær-områder der er, der har sagt ja til at modtage flygtninge herfra.

Kl. 15.05

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Mit spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard går faktisk lidt i samme retning, for når fru Pia Kjærsgaard er så skræsikker på, at nær-områderne vil stå med åbne arme og tage imod de afviste asylansøgere, som bliver udsendt her fra Danmark, så vil jeg gerne, også i forlængelse af fru Elsebeth Gerner Niensens spørgsmål, have et konkret svar på, hvilke lande det er, fru Pia Kjærsgaard har kendskab til, som vil tage de her. Er fru Pia Kjærsgaard ikke opmærksom på, at situationen i nær-områderne omkring Irak er så belastet for øjeblikket, at der allerede på nuværende tidspunkt er en sådan højrisiko for også at modtage eventuelle flygtninge, som vil komme, hvis krigen bryder ud i Irak om kort tid?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Der er desværre alt, alt for få nærømråder, der står med åbne arme, og de forskellige landes regeringer, deriblandt Danmarks regering, har ikke gjort nok for at sørge for, at nærømråderne, hvis ikke landene selv, vil modtage deres egne borgere, og det er da elendigt. Det er da elendigt, at asylansøgere, som kommer til Danmark, som for en stor dels vedkommende har betalt massevis af kroner for at komme til Danmark, og som får afvist deres ansøgning på asyl, stadig væk opholder sig i Danmark, imens der findes tusindvis af mennesker i Irak, som måske har nøjagtig samme problemer, eller hvad ved jeg, men som ikke har mulighed for at komme nogen steder. Det er da ganske urimeligt.

En afvisning på asyl bør naturligvis medføre, at man ikke opholder sig i det land, som har givet en afvisning på asyl.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu er alle jo bekendt med, at fru Pia Kjærsgaards parti sådan set opfordrer USA og England til at gå i krig med Saddam Hussein. Jeg vil så godt spørge fru Pia Kjærsgaard, om der ikke også dermed er en forpligtelse til at sørge for, at de flygtningelejre, som jo er i nærømråderne, er parate til at tage de kommende flygtninge fra Irak, og om det så er særlig hensigtsmæssigt, at afviste asylansøgere, der er her i landet, bliver tvangsudsendt og så optager pladser dernede. Hvad så med de stakkels mennesker, som måske kommer i hobetal og har brug for at komme i en flygtningelejr? Skal vi så sørge for, at de kommer her til landet, og så starter vi en ny procedure med dem? Ville det ikke være at foretrække, at de blev behandlet i nærømråderne i første omgang, og så ventede vi med at tilbagesende, indtil der var ordentlige forhold i Irak?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Vi har faktisk i Danmark den situation, at vi har en række flygtninge, som gerne vil hjem, men som ikke kan komme tilbage, fordi deres hjemland ikke vil modtage dem.

Jeg vil gerne spørge fru Pia Kjærsgaard, hvad hun vil gøre for at få Israel til at modtage de palæstinensere, som gerne vil vende tilbage til de steder, de flygtede fra. Der er en hel gruppe af dem. Jeg tror, at Danmark måske kunne komme af med noget i retning af tusind eller flere af de

palæstinensiske flygtninge, vi har i Danmark, som gerne vil tilbage til det sted, de flygtede fra, men som ikke kan få lov til at komme ind i Israel. Jeg vil gerne spørge fru Pia Kjærsgaard, hvad hun vil gøre for at få Israel til at modtage de flygtninge, som hører til i området.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt bevæge mig ind i en debat om Mellemøstenkonflikten. Jeg synes, der er rigeligt i forhold til den diskussion, som SF har rejst her om en særlov, som er ganske, ganske umulig.

Jeg vil godt sige til SF og også til fru Anne-Marie Meldgaard, at jeg egentlig synes, det er ejendommeligt at stille sig herop og udtale sig, som om Danmark skal løse alle de problemer, som Irak og de øvrige lande har. Fru Anne-Marie Meldgaard var oppe med en meget lang forklaring om, hvad man gjorde med dem, der var i Danmark, hvis nu der opstod en krig, hvad der ser ud til at gøre, i Irak, og hvor jeg så må sige til fru Anne-Marie Meldgaard, at Dansk Folkeparti var et af de allerallerførste partier, der for måneder siden opfordrede regeringen til at afsætte midler, sådan at vi netop ikke skulle modtage de flygtningestrømme, som kan blive en konsekvens af en krig, og som vi for alt i verden må undgå, ved at vi sætter de nødvendige midler af til netop at give i nærømråderne frem for at skulle modtage endnu flere flygtninge bl.a. i Danmark og i den øvrige verden.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg har sådan set to spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard. Det ene er, at Dansk Folkeparti har gjort sig til fortaler for, at der skal indføres sanktioner mod de lande, som ikke tager deres flygtninge retur.

Jeg vil gerne spørge, om Israel er undtaget af den regel. Vi har rigtig mange flygtninge i nærømråderne omkring Israel, som gerne vil tilbage til det sted, de flygtede fra, men de kan ikke få lov til at vende tilbage. Det er faktisk nærømråderne, som har hovedparten af de flygtninge, det er ikke Danmark. Danmark har også nogle palæstinensere. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er, om fru Pia Kjærsgaard kan fortælle, hvad det er for nogle nærømråder, som de irakiske flygtninge skal vende tilbage til, helt præcis hvad det er for nogle lan-

de, som fru Pia Kjærsgaard kan udpege som de nærområder, som de irakiske flygtninge skal vende tilbage til. Jeg vil meget gerne spørge fru Pia Kjærsgaard, om hun ikke vil fortælle, hvorfor de sanktioner, som Dansk Folkeparti er meget stor fortalere for, at man skal lave over for de lande, som ikke modtager deres flygtninge retur, ikke skal gælde Israel.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det vil jeg helt overlade til en anden debat omkring Israel, Palæstina, hele Mellemøstenkonflikten, men jeg vil bestemt ikke undlade at gøre opmærksom på, at vi rent faktisk har foreslået, at der bliver oprettet zoner i Tyrkiet, Iran, irakisk Kurdistan, det nordlige Somalia, Marokko, Rusland og Ukraine. Det er de områder i verden, hvor der er krig i de omkringliggende lande, hvor det er utrolig vanskeligt for lande, der har modtaget asylsøgere, at få dem til at vende tilbage igen, og hvor der mageligt kunne oprettes de her FN-zoner med støtte, naturligvis, som på en helt, helt anderledes måde ville kunne virke, at landene i den vestlige verden ikke nødvendigvis behøvede at tage flygtninge til f.eks. Danmark.

Det er ganske urimeligt at stille spørgsmålet på den måde, som hr. Kamal Qureshi gør, at hr. Kamal Qureshi uden at vide, at det er foreslået, at man opretter de her zoner, og at man er villig til at give økonomisk og humanitær bistand til nærområderne, hele tiden bliver ved med at spørge: Jamen hvad har Dansk Folkeparti egentlig gjort i forbindelse med det?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Kamal Qureshi, tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg er noget forundret, for jeg synes nu ikke, at fru Pia Kjærsgaard plejer at have de store, komplekse briller på, når det handler om konflikt-ramte områder, hvor der kommer flygtninge fra, det gælder Somalia, det gælder Irak, og det gælder andre områder, som alle sammen er meget komplekse at forholde sig til.

Jeg beder ikke fru Pia Kjærsgaard komme med et løsningsforslag på Mellemøstkonflikten eller de andre konflikter, der skaber flygtninge. Jeg beder fru Pia Kjærsgaard forholde sig helt konkret til og komme med et enkelt svar på spørgsmålet: Hvorfor synes fru Pia Kjærsgaard,

at lige præcis det nuværende Israel, som er det land, mange flygtninge gerne vil tilbage til, ikke skal modtage de flygtninge, mens fru Pia Kjærsgaard jo er en af de store fortalere for, at lande alle andre steder i verden skal tage deres egne borgere tilbage? Hvis flygtninge skal have lov til at vende tilbage til det land, de flygtede fra, hvorfor gælder det så lige præcis ikke de palæstinensiske flygtninge?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil stadig væk sige, at konflikten i Mellemøsten er en ganske, ganske særegen konflikt, men der er jo altså en palæstinensisk stat, hvor de flygtninge kan flytte tilbage til i deres eget land.

Det er jo i virkeligheden forhold, som slet, slet ikke kan sammenlignes med det forslag, som SF her har fremsat. Sådan er det, og det er da med støtte fra Dansk Folkeparti. Det er jo ganske urimeligt, at man stiller spørgsmålet på denne her måde. Der er mulighed for at vende tilbage, men det ønsker palæstinenserne jo i virkeligheden ikke.

Kl. 15.15

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Else Theill Sørensen som ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

Forslaget handler om midlertidigt stop for hjemsendelse af afviste asylsøgere fra Irak.

Lad mig starte med at sige, at de hjemsendelser, som forslagsstillerne vil have stoppet, ikke finder sted. Der sendes ikke afviste asylsøgere retur til Irak, hverken frivillige eller tvangsmæssige hjemsendelser er aktuelle, og ministeren har i sin tale gjort rede for, hvad årsagerne er til det. Men der er ingen hjemsendelse.

Med hensyn til at gøre noget ekstraordinært for netop irakere på grund af den aktuelle situation vil jeg sige, at der er ikke krig i Irak nu, og der er vel ikke nogen, der ikke til det sidste håber, at krigen undgås. Men jeg vil også godt sige, at det, at der er krig i et land eller i et område, ikke alene er asylgrund. For at være berettiget til asyl skal personen være individuelt forfulgt, og det er man ikke, fordi der er krig, hvor forfærdelig krigen end er.

Som situationen er i dag, er der irakere, der får asyl, og der er nogle, der ikke får asyl og derfor kommer i udsendelsesposition. Men de udsendes altså ikke. De har husly i Danmark, de er

beskyttet mod det, der foregår i deres hjemland, så man kan sige, at beslutningsforslagets tekst egentlig ikke giver mening, fordi man vil stoppe noget, der ikke finder sted. Men af bemærkningerne fremgår det også, at forslagsstillerne ønsker at give de afviste asylsøgere midlertidig opholdstilladelse og ret til arbejde, og i Det Konservative Folkeparti går vi ikke ind for en sådan særordning for irakere.

Forslagsstillerne skriver i bemærkningerne, at de ønsker at give disse mennesker et pusteturum og undgå, at de slås ihjel i krigen. Det kommer også til at fremstå i pressen, som om SF nu vil redde en masse mennesker fra at blive sendt hjem til et land i krig – underforstået at andre vil sende dem hjem – og derfor vil jeg slutte med at sige det samme, som jeg startede med at sige: der sendes ikke nogen hjem i øjeblikket.

Jeg kan konkludere, som det vist er fremgået, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nej, fru Else Theill Sørensen, der sendes ikke folk hjem. Men hvorfor kan de så ikke få besked om, at der ikke vil blive sendt folk hjem med tvang, så længe der er krig og krigstrussel? Det er det, jeg beder om.

Jeg fik ikke noget svar fra ministeren, og fru Else Theill Sørensen henviser blot til, hvad ministeren sagde, og ministeren sagde tre ting. Hvad mener fru Else Theill Sørensen: Skal de sendes hjem med tvang, så længe der er krig eller krigstrussel, eller skal de ikke sendes hjem med tvang? Det er det ønske om tryghed, disse mennesker har behov for, og det er det, jeg beder om. Hvad mener fru Else Theill Sørensen?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg kunne fristes til at blande mig i den diskussion, der nu foregår hernede, for jeg har hørt ministeren sige heroppefra, at han er villig til at sende sin tale til de asylsøgere, det drejer sig om, og af den tale fremgår det sådan set ret tydeligt, at de ikke sendes retur.

Med hensyn til at der henvises til krig og krigstrusler, kan jeg ikke understrege nok, at krig er forfærdeligt, og at det er ganske forfærdeligt for de mennesker, der bor i et land, der kommer i krig. Men helt uanset hvor forfærdeligt det er, er det, at der er krig i et land, altså ikke asylgrund. Hvis vi skulle gøre noget ganske

særligt for dem, der har været så heldige, at de er sluppet ud af Irak, skulle vi jo anerkende, at faktisk hele Iraks befolkning har grund til at opholde sig lovligt i Danmark, fordi de er under krigstrussel.

Jeg kan godt se, at lampen lyser, så lige til sidst med hensyn til at være her, til en eventuel krig er afsluttet, og truslen om krig er afsluttet: Ja, det ville være skønt, hvis truslen om krig i verden var afsluttet, men sådan bliver det jo aldrig.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det er først, når den røde lampe lyser alene, at tiden er udløbet, så man har nogle sekunder til lige at gøre sig færdig.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jamen fru Else Theill Sørensen, det er jo lige præcis dér, problemet ligger. Det er jo sådan, at beslutningsforslaget ikke handler om, at de skal have asylgrundlag. Beslutningsforslaget handler om, at de skal have en midlertidig periode, hvor de kan være sikre på ikke at blive sendt hjem, så længe der er krig og krigstrussel.

Jeg skulle hilse og sige til fru Else Theill Sørensen, at det er altså ikke hver dag, at Sikkerhedsrådet sidder og overvejer, om man skal vedtage en resolution med henblik på, at verdenssamfundet skal i krig. Det er heldigvis ikke hver dag. Det er konkret på grund af et enkelt land, hvor der ifølge fru Else Theill Sørensens egen statsminister er en leder, en despot, der bliver sammenlignet med Hitler. Det er ikke hver dag, der anvendes så store ord her i Folketinget, og det er ikke hver dag, der er en situation, hvor verdenssamfundet er på vej til krig, så jeg synes, fru Else Theill Sørensen skulle prøve at adskille det fra alle de andre situationer, hvor der også er krig.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Afviste asylansøgere får besked på, at deres asylansøgning er afvist, og at de skal hjemsendes, og hvis man forestiller sig, at de afviste asylansøgere lytter til folketingsdebatten og hører det politiske flertal i Folketinget med ministeren i spidsen, kan de ikke umiddelbart forestille sig, at der er sympati for de afviste asylsøgere – tværtimod! Det emmer jo af mistro til dem, det emmer jo af, at et flertal ønsker, at de

bare skal sendes hjem, og at de i hvert fald ikke skal opholde sig her.

Derfor har det da sandelig også betydning, at man i det mindste med lidt høflighed og lidt venlighed kan forklare, at vi har forståelse for dem: Godt nok vil vi ikke have jer her, men vi har forståelse for, at den tyrann, som er i Irak, dog trods alt er lidt værre for jer, så derfor får I mulighed for at være her. Sådan et brev kunne gøre underværker, for det er altså menneskeskæbner, vi har med at gøre.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil godt sige til fru Anne Baastrup: Nej, det er da ikke hver dag, at FN's Sikkerhedsråd sidder og behandler den slags ting, som det nu gør. Men jeg vil altså også godt sige, at der er ikke bestilt flybillet til de mennesker. De sidder i sikkerhed i Danmark, og der er ingen, der er på vej til at skubbe dem ud over rampen.

Så vil jeg gå over til det, hr. Ole Sohn siger: Om de dog ikke bare kunne få et brev? Nu tror jeg ikke, et brev fra mig ville have nogen særlig virkning på dem, og derfor fornemmer jeg stærkt, at ministeren ikke har noget som helst imod at bekendtgøre for flygtningene – eller for asylsøgerne, undskyld, det er dét, der er det væsentlige – at der ikke er nogen garanti, men hvordan praksis er. Ellers kan man jo altså få en udskrift af folketingsdebatten, der fortæller, at sådan er virkeligheden: de er ikke på vej til at blive sendt ud.

Jeg vil godt spørge fru Anne Baastrup: Man kan godt med rette sige, at der er en krigstrussel, men hvordan skal man definere, hvornår den krigstrussel hører op?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det kan man: Når »Sælen« og andre typer krigsmaskineri er væk fra Irak, tror jeg, krigstruslen er hørt op.

Men fru Else Theill Sørensen tillægger i virkeligheden ministeren flere ord, som han ikke sagde. Ministeren vil nemlig ikke sende et brev til de afviste asylansøgere om, at de ikke vil blive hjemsendt med tvang, så længe der er krig eller krigstrussel. Ministeren vil godt sende den tale, han holdt, ud til dem, men den er jo dobbelttydig.

For det første: Man plejer ikke at sende dem tilbage med tvang, og det kan ikke rigtig lade sig gøre at sende dem tilbage med tvang til Sydirak.

Men han vil jo ikke meddele, at han ikke vil gøre det, og det er lige præcis dér, problemet ligger. Det er lige præcis derfor, at de afviste irakiske asylansøgere har et problem. De ved ikke, hvornår ministeren siger: O.k., nu sender vi jer hjem med tvang. Der er lige en lillebitte rute her.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Når man sidder i Sandholmlejren og er afvist asylsøger, tror jeg da, at man er meget sårbar over for mange, mange signaler fra omverdenen.

Kl. 15.25

Lad mig lige sige med det samme, at jeg har vist ikke antydnet, at ministeren skulle sende et brev. Men nu vil jeg overhovedet ikke udtale mig mere om det, for jeg er sikker på, at ministeren er mand for at svare for sig selv.

Men med hensyn til hvem der er utrygge ved at være her, tror jeg rent faktisk også, at man kan blive utryg ved, at nogle troværdige folketingspolitikere går til pressen og antyder, at det danske samfund kunne finde på at tvangshjemsende folk til død og lemlæstelse i en krig. Det gør altså ikke nogen trygge, for det kunne jo være, at der var nogle, der havde særlig tiltro til de mennesker, der siger det, og som på en eller anden måde er blevet opdraget til, at de skal bestemt ikke have tiltro til en grim, borgerlig regering. Men når de mennesker selv står og siger: De vil nok sende jer hjem – ja, så bliver folk da bange, for de tror på det, og det håber jeg ikke de bliver ved med.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

SF's forslag til beskyttelse af irakere, som har søgt asyl i Danmark, hilser vi i Det Radikale Venstre velkommen. Vi har en forpligtelse til på det internationale samfunds vegne at afhjælpe konsekvenserne af det internationale pres på Irak, et pres som synes at forstærke diktaturets menneskefjendske attitude. Hertil kommer den reelle fare for krig.

Spørgsmålet er, hvorledes vi bedst sikrer den nødvendige beskyttelse af i dette tilfælde irakere, som er i Danmark eller er på vej til Danmark som følge af krigstruslen, eller som vil komme, hvis krigen bryder ud. Det Radikale Venstre er som udgangspunkt imod særlove, om end også vi med jævne mellemrum har følt os nødsaget til

at komme med forslag til særlove; på udlændingeområdet er jugoslavloven og kosovoloven kendte eksempler. Det forhindrer dog ikke, at det er vores opfattelse, at vi i den generelle lovgivning bør kunne tage højde for de fleste begivenheder, især når der som her desværre er tale om tilbagevendende begivenheder.

Derfor vil vi i næste uge fremsætte et beslutningsforslag, som opfordrer regeringen til at indføje et nyt kapitel i udlændingeloven – et kapitel, som kan bruges til at sikre midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning eller forestående massetilstrømning af fordrevne personer, der ikke kan vende tilbage til deres hjemland. Vi opfordrer så at sige til, at man implementerer EU-direktivet, som omfatter det samme spørgsmål og samtidig indebærer en rimelig og ligelig fordeling af flygtninge mellem EU-landene i krigssituationer eller krigslignende situationer.

Jeg er selvfølgelig klar over, at vores forbehold på det retlige område indebærer, at vi ikke har nødig at foretage et sådant skridt. På den anden side er der ikke nogen grund til ikke at gøre det, især fordi vi hermed får en løftestang til at håndtere de problemer, som SF og flere andre partier er optaget af at løse. Danmark skal ikke være en ø i EU-havet. Vi skal bidrage til og være en del af det internationale samarbejde, ikke mindst på et så vigtigt område, som vi her har med at gøre.

Det Radikale Venstre støtter varmt intentionerne i beslutningsforslaget og håber, at mange partier vil kunne tilslutte sig et forslag til, hvorledes intentionerne kunne føres ud i livet og blive til lov – et forslag, som vil gøre det unødvendigt med flere særlove på flygtningeområdet, og et forslag, som forholder sig til virkeligheden, nemlig at krige og deraf følgende flygtningestrømme desværre også i det 21. århundrede er en realitet med jævne mellemrum.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg ved ikke, om jeg hørte forkert, men jeg synes, jeg hørte fru Elsebeth Gerner Nielsen sige, at Danmark havde en forpligtelse til at være med til at afværge følgerne af det internationale samfunds pres på Irak. Er det det internationale samfund, der har skabt de forhold, som de asylsøgere, det handler om her, er flygtet fra? Er det det internationale samfund, der har skabt de forhold?

(Kort bemærkning):

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, det er det selvfølgelig ikke. Men indtil nu har det jo været sådan, at vi faktisk har sendt irakere tilbage til Irak på trods af, at vi mener, det er et af verdens værste diktaturer.

Nu er vi så i en særlig situation, nemlig at det internationale samfund har besluttet virkelig at forsøge at gøre noget ved dette diktatur, enten ad diplomatisk vej eller via en krig. Det vil sige, at nu påtager det internationale samfund sig altså et større ansvar – i hvert fald et større moralsk ansvar – også for den situation, som det enkelte menneske i Irak er i, og også for de mennesker, der rent faktisk er flygtet fra Irak og nu får endnu vanskeligere ved at vende tilbage og blive behandlet ordentligt.

Kl. 15.30

Med andre ord forstærker det internationale pres den menneskeretlige situation i Irak, og det giver en forpligtelse, ikke mindst fordi Danmark er med i det. Vi har jo meget klart tilkendegivet, at vi et langt stykke ad vejen støtter det internationale samfunds pres på Irak.

Line Barfod (EL):

Da vores ordfører på området, hr. Søren Søndergaard, desværre ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Det kan egentlig siges ganske kort, og det kan forklares meget langt. Den korte version er, at Enhedslisten naturligvis kan støtte forslaget, for man må spørge: Hvad kan man ellers anstændigvis?

Den længere forklaring er, at i en situation, hvor Bush og Blair har pustet sig op til en krig, og hvor den danske regering logrende følger efter, vil det være en skandale, hvis Danmark sender irakerne tilbage, umiddelbart inden hele krigsmaskinen er affyringsklar, også selv om vi naturligvis håber, at det ikke bliver tilfældet.

Disse mennesker har fået afslag på asyl i Danmark. Det vil sige, at myndighederne har vurderet, at de på tidspunktet for afslaget ikke ville være i fare for konkret forfølgelse, hvis de vender tilbage. Vi kender naturligvis ikke alle de enkelte sager, og vi kan derfor ikke forholde os til dem som sådan, men det kræver ikke megen styrke i brillerglassene at se et misforhold tone frem her.

For disse mennesker har fået afgjort deres sager for længe siden. De har gået rundt og ventet på, at myndighederne skulle sende dem tilbage. De har ikke kunnet organisere en tilbagesendelse.

se. Men hvis man nu i skyggen af krigen pludselig begynder at sende dem hjem i en situation, hvor hele det amerikansk-britiske våbenarsenal står over for affyring, så er det udtryk for en kynisme, som vi helt klart må vende os imod.

Vi kan fuldt ud tilslutte os de tanker, som kommer til udtryk i bemærkningerne til forslaget, nemlig at det er vigtigt, at disse mennesker får mulighed for at bryde ud af passiviteten og får en kontakt til det danske samfund i stedet for at være på ventetid. Det er jo veldokumenteret, at denne tilstand er ødelæggende for mennesker, og det kan vi simpelt hen ikke byde folk, også uanset om de har fået afslag på asyl.

Jann Sjursen (KRF):

Vi har i dag hørt integrationsministeren forsikre, at ingen bliver tvangshjemsendt til død, tortur osv. Det turde selvfølgelig være helt naturligt i den situation, de står over for nu; også irakere, der har fået behandlet deres asylansøgning her i Danmark.

Men man må ikke desto mindre konstatere, at det kan være svært for regeringen at vinde gehør for det budskab, og det hænger jo nok sammen med regeringens generelle udlændingepolitik, når det kommer til stykket.

Ikke desto mindre vil jeg sige, at vi selvfølgelig tror på regeringen. Sådan må det være, også i henhold til de konventioner m.v., som Danmark har tiltrådt, at ingen bliver tvangshjemsendt til død, tortur, og hvad der ellers blev nævnt fra integrationsministerens side.

Men netop fordi regeringens udlændingepolitik jo, som vi ser det fra Kristeligt Folkepartis side, generelt sætter spørgsmålstejn ved den retssikkerhed, som asylansøgere kan nyde i Danmark, kan jeg da godt forstå, at SF har fremsat det beslutningsforslag, som de har, og på den baggrund, de har gjort det.

Men jeg vil godt understrege, at når Kristeligt Folkeparti ikke kan støtte SF's beslutningsforslag, er det, fordi vi ikke synes, at særlove er en god ting. Det er det ikke helt principielt, men det er det heller ikke på nuværende tidspunkt i forhold til irakerne.

Vi har tidligere medvirket til at gennemføre særlove i Folketinget, når tilstrømningen fra et krigsområde har været stor. Det har drejet sig om flygtninge, hvor det har været nødvendigt af hensyn til en ordentlig modtagelse af disse at gøre det hurtigt og smidigt ved hjælp af en særlov, men det må absolut kun være undtagelsen.

En sådan situation synes jeg ikke vi er i endnu, selv om situationen selvfølgelig er alvorlig. Men de, der har brug for beskyttelse, som vi ser det her i Danmark i øjeblikket, også selv om de har fået afgjort deres asylansøgning, som ministeren har redegjort for, får det. De bliver ikke tvangshjemsendt.

Kl. 15.35

Så er der spørgsmålet om – det kommer Folketinget jo tilbage til, som jeg forstår det, foranlediget af et beslutningsforslag fra Det Radikale Venstre, som snart bliver fremsat – hvorvidt man overhovedet i udlændingeloven skal have et særligt kapitel, som mere generelt tager højde for sådanne situationer, som vi nu er i set i relation til Irak. Det synes vi selvfølgelig er en diskussion og en overvejelse værd, så vi kommer ud over diskussionen om særlove.

Men jeg vil også godt tilkendegive, at det jo ikke er så enkelt endda, for hvornår er vi i en sådan situation? Og hvornår vil et sådant kapitel og sådanne særlige paragraffer i udlændingeloven – ud over den beskyttelse, asylansøgere allerede i dag kan få, hvis de er truet – gælde i forhold til de mange konfliktområder, vi har i verden?

Det er vanskeligt, men det er en debat værd, og derfor synes vi, det er udmærket, at Folketinget på baggrund af det bebudede radikale beslutningsforslag får lejlighed til at tage den debat senere. Men som jeg før nævnte, kan vi altså ikke støtte det forslag, som SF har fremsat her i dag, for det vil give irakiske asylansøgere, også dem, der har fået afslag på deres asylansøgning, en særsituation i form af den særlov, som regeringen så ville blive pålagt at vedtage, og det vil vi ikke medvirke til.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes alt andet lige, det har været en meget god debat. Her til slut vil jeg godt lige præcisere også over for hr. Jann Sjursen, at det ikke har været intentionen, at der skulle være en særlovgivning.

Det er min opfattelse og fortolkning af udlændingelovens § 9 c, at det rent faktisk kan lade sig gøre, at man giver en større gruppe mulighed for midlertidigt ophold i den her situation. Det har man gjort tidligere, som jeg har nævnt på et tidligere tidspunkt i debatten. Men jeg re-

spekterer naturligvis hr. Jann Sjursens opfattelse af det, og jeg skal da også sige, at vi i SF nu overvejer, om vi ikke kan være medforslagsstillere til Det Radikale Venstres forslag, for det kan også være den mere principielle og langsigtede løsning at lave et særligt kapitel i udlændingelovgivningen.

Men vi står altså også samtidig i en situation, hvor det internationale verdenssamfund i meget, meget høj grad er i gang med at lave krig. Der er adskillige hundrede tusinde soldater, der opholder sig i det irakiske nærområde, og der er daglig alvorlige trusler mod Irak og mod Saddam Hussein. Derfor synes vi, at det er en meget alvorlig situation, vi står i.

Den debat, vi har haft i dag, kan man så vælge at fortolke negativt, men man kan også vælge at anlægge det mere positive livssyn. Alle partier undtagen Dansk Folkeparti har her fra talerstolen meddelt, at man ikke vil have, at de afviste irakiske asylsøgere sendes hjem med tvang. Det, vi så mangler, er, at ministeren fortæller de afviste irakiske asylsøgere, at han ikke agter at sende dem hjem med tvang.

Ministerens forklaring har været sådan lidt frem og tilbage, altså at grunden til, at man ikke kan sende dem hjem med tvang, er, at det simpelt hen ikke kan lade sig gøre. Så er det, at risikoen for tortur og det, der er værre, er til stede, og det er derfor, de ikke kan sendes hjem med tvang. Men jeg tror, at mange af de afviste irakiske asylsøgere rent faktisk vil have megen glæde af at få den her oplysning, at så længe der er krig og krigstrussel, vil de ikke blive sendt hjem. Det tror jeg vil være en meget stor støtte for dem.

Det, vi så selvfølgelig mangler, er at tage stilling til, hvordan det egentlig kan være, at vi i Danmark behandler folk på den her måde, at de skal sidde og vente i asyllejrene. Ved vedtagelse af beslutningsforslaget lægges der ikke ind i selve teksten, at de så skal ud af asyllejrene. Men det er vores ønske, at man i langt højere grad går i gang med at sige: Når vi ikke kan sende folk hjem, er det så rigtigt, at vi for det første skal bruge en hel del penge på at have dem i asyllejrene? Og vi ved for det andet også, at de fysiske og psykiske bliver ødelagt af at bo i de her lejre.

Burde vi ikke prøve at tænke nyt, prøve at få disse mennesker til at udnytte deres ressourcer, prøve at få disse mennesker til at blive opbygget fysisk og psykisk, således at de, når der bliver mulighed for, at de kan modtages i hjemlandet, ikke er fuldstændig ødelagte?

Men jeg skal gøre det kort. Jeg håber, at ministeren vil tage imod min opfordring om at sende et brev til de afviste irakiske asylsøgere, hvor han klart tilkendegiver, at han ikke agter at sende dem hjem med tvang, så længe der er krig og krigstrussel. Det tror jeg vil være en meget stor fordel for disse mennesker og deres psykiske tilstand.

Kl. 15.40

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Først til fru Anne-Marie Meldgaard, som ønskede ikke en særlov, men en ny regel om, at ingen bliver sendt hjem, når der er krig. Det er jo det, jeg har sagt, og så siger fru Anne-Marie Meldgaard: Kunne vi ikke skrive det i loven?

Jeg mener, at det temmelig klart fremgår af loven, som jo bygger på de gældende konventioner, nemlig princippet om at man ikke sender tilbage til forfølgelse. Det er det, der på udenlandsk hedder non-refoulement-princippet. Så jeg mener, at det fremgår klart, og jeg har sagt det klart i dag, jeg har sagt det i udvalget, og jeg er sikker på, at jeg også kommer til at gentage det i fremtiden. Så det er ikke, fordi jeg er imod fru Anne-Marie Meldgaards forslag. Jeg mener, det allerede er opfyldt.

Så vil jeg sige til fru Pia Kjærsgaard, at også jeg synes, at de britiske ideer om at behandle asylansøgninger i særligt beskyttede zoner nærmere ved de flygtningeproducerende lande er en interessant tanke. Jeg drøftede den i øvrigt med min britiske kollega så sent som i går i Bruxelles. Det giver nogle oplagte fordele, herunder at der er flere nødstedte, som kan få mulighed for at søge asyl. Det er en konsekvens, jeg håber, at fru Pia Kjærsgaard har taget med i betragtning. Men man kan jo samtidig hjælpe langt flere for de samme penge, og de kan blive i deres kultur eller i nærheden af deres kultur, og de kan bevare presset på de tyranner, der har fordrevet dem. Så jeg kender alle argumenterne for at hjælpe nogle flere i nærområder. Og hvis den britiske idé i et eller andet omfang kan føre til, at man i nogle fremtidige tilfælde får hjulpet nogle flere i nærområder, vil den danske regering meget gerne medvirke til det.

Jeg fremhæver altid Kosovo som et tragisk eksempel på, hvad der sker, når den omgivende verden ikke står klar med et beredskab til at hjælpe i nærområder. Kosovaerne kunne være hjulpet i Makedonien og i Albanien, og de ville hellere være hjulpet der, men fordi vi ikke havde

beredskabet, blev de spredt over alverdens lande. Det var dybt ulykkelig.

Så spurgte fru Pia Kjærsgaard gentagne gange om, hvordan det går med hjemsendelserne, herunder af 24.000 irakere. Jeg ved nu ikke, om der er så mange. Der er i hvert fald ikke så mange, som kan hjemsendes. Men jeg vil gerne sige, at hjemsendelse er den naturlige konsekvens af at få afslag på asyl, og jeg håber, der meget snart kommer gang i hjemsendelser til Serbien, til Kosovo og også til Afghanistan.

Når det gælder Irak, har vi altså en situation, hvor det, som jeg sagde, er vanskeligt for ikke at sige umuligt at sende nogen hjem. Det har jeg sagt i min tale på side 1 og side 3. Jeg startede med at sige, at der ikke foretages tvangsmæssige udsendelser til Irak. Og på side 3: Der er ingen afviste asylansøgere, der af danske myndigheder vil blive tvunget til at rejse tilbage til Irak.

Så klart lød det i min tale.

Og fru Else Theill Sørensen har forstået mig helt rigtigt, da hun forstod, at jeg ikke havde noget imod at sende den tale ud til asylcentre, men inden jeg gør det, vil jeg nu lige spørge Røde Kors, om det virkelig er nødvendigt, for der står jo intet som helst nyt i den tale, ikke anvendningen af nyt. Men jeg skal da gerne ved lejlighed spørge Røde Kors, om de føler noget behov for ministerord i den anledning, og så vil jeg da i høj grad lytte til, hvad Røde Kors siger. Men det er jo den slags budskaber, Røde Kors selv dygtigt varetager og formidler.

Kl. 15.45

Så vil jeg, for at det nu skal ende godt alt sammen, slutte med at takke hr. Ole Sohn for, at han ærligt vedstår, at han ikke er ekspert i udlændingeloven. Det er vel så det, der har ført til, at han har påstået i medierne, at vi sender folk hjem til den visse død. Jeg betragter det som en tilbagegetagelse af den anden halvdel af den udtalelse, og så kan vi være lige gode venner for det.

Lad mig lige sige til hr. Jann Sjursen bare for en ordens skyld, at dansk udlændingepolitik opfylder alle konventioners krav til behandling af mennesker på flugt, og at den også opfylder de fælles regler, som 15 EU-lande er blevet enige om, og som kommer til at gælde for 25 EU-lande. Vi skal ikke ændre et komma i den danske lovgivning, når Kommissionens forslag og det, der bliver vedtaget, skal gennemføres i praksis. Vi har endda visse punkter, hvor vi går ud over det, som vi er forpligtet til ifølge direktivet, bl.a. fordi vi ikke orker at behandle flygtninge for-

skelligt fra dem, der skal have subsidiær beskyttelse, hvilket visse andre lande lægger meget vægt på.

Derfor skal hr. Jann Sjursen ikke finde nogen som helst anledning til den ubegrundede mistanke, som er blevet udspredd over landet, til den danske udlændingepolitik. Den kan man i et og alt være bekendt. Den opfylder konventionerne; den opfylder det direktiv, der næsten blev enighed om i går, og de dele, der vedrører definitionen af asyl, blev der enighed om allerede under det danske formandskab.

Til slut vil jeg sige om det forslag, vi behandler, at det, jeg har argumenteret for, er, at det er overflødig, fordi den gældende tilstand er, som den er. Det er det, jeg har sagt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så har jeg tre korte bemærkninger. Først fru Anne-Marie Meldgaard og derefter fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg mener nu nok, at ministerens replik i hvert fald til mig kun omfattede halvdelen af det ønske, jeg har til, at vi får ændret reglerne i forbindelse med hjemsendelse af udviste asylansøgere.

Mit ønske omfattede også, at der skulle være regler for, at man i den periode, hvor man ikke kan tilbagesendes, ikke henvises til passivitet – det er fuldstændig på linje med det, SF har i sit forslag her i dag – sådan at man kan indgå i samfundet på lige fod med alle os andre, eventuelt tage arbejde og forsøge sig selv i den periode, der går, indtil udvisningen skal effektueres, når der igen vil være fred og der er mulighed for en tilbagesendelse til det område, man kommer fra.

Jeg kunne godt tænke mig at få en tilkendegivelse fra ministeren af, om han eventuelt vil være indstillet på at se på, at vi kunne ændre reglerne, så vi ikke skulle høre mere i morgenradioavisen, at det eneste, man har at lave i asylcenteret, er at stå op, spise, sove, stå op, spise og sove igen, altså at man kunne få en værdig dagligdag på lige fod med os andre.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så er det fru Anne Baastrup og derefter hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at ministre nu fastholder, at afviste irakiske asylsøgere ikke hjemsendes med tvang. Det er jeg meget glad for at få bekræftet heroppefra.

Så vil jeg godt bede integrationsministeren om at få Flygtningenævnet til at lave om på dets afslag, for der står jo, at man får et afslag, at man skal udrejse, og hvis man ikke gør det, kan man hjemsendes med tvang. Man får sådan et fint, formelt afslag, hvor der står, at man kan hjemsendes med tvang.

Ministeren gør det ikke. Hvorfor laver ministeren så ikke om på det der afslag? Det er jo virkelig at tale med dobbelt tunge.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så er det hr. Ole Sohn og derefter fru Pia Kjærsgaard. Jeg tager alle fire.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg forstår ikke helt ministeren. Hvordan kan ministeren sige, at et forslag er overflødigt, når pointen er et spørgsmål om at give personer værdighed? Hele pointen er jo, at de skal have mulighed for at komme ud fra asylcentre. De skal kunne komme ud og få et arbejde; de skal kunne komme til at tage aktivt del i samfundet også af hensyn til dem selv, så vi ikke psykisk ødelægger dem, for ødelægger vi dem psykisk, har de jo ingen mulighed for efterfølgende at fungere hverken her eller tilbage i Irak.

Så et eller andet sted er jeg meget, meget forundret over ministerens måde at takle menneskeskæbner på. Undskyld jeg siger det, men det er jeg simpelt hen.

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det handler aldeles ikke om værdighed. Det handler om, at der nu er en gruppe, der skal have midlertidig opholdstilladelse, som ikke har krav på at opholde sig i Danmark. Det må jeg så lige sige.

Må jeg så sige til ministeren, at på mange måder har jeg respekt for ministeren, men jeg synes også, at ministeren er blevet lidt for god til at holde folk hen. Jeg må sige, at vi i Dansk Folkeparti er lidt trætte af at blive holdt hen med, hvornår man sender afviste asylsøgere tilbage.

Jeg kunne godt lide ministerens udtalelser om det initiativ, der ligger i Storbritannien, men jeg synes ikke, at ministeren er særlig fast i forhold til, om Danmark vil undersøge mulighederne for at følge samme eksempel.

Jeg husker fra debat, fra debat, fra debat om udlændingepolitikken i Danmark, at alle ministre, også socialdemokratiske udlændingeministre, har sagt, at hjælpen var allerallerbedst i nærområderne. Nu er det altså på tide, hvor vi har fået en Venstreintegrationsminister, at der bliver gjort noget effektivt ved det.

Jeg har hørt på det her i 19 år ved hver evig eneste minister. Der er ikke én minister, der har sagt andet, end at det er en fornuftig tanke, og nu er jeg træt af at høre, at tanken er fornuftig, men at den ikke bliver udført.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Fru Anne-Marie Meldgaard og jeg bliver ikke enige om, at asylsøgere og afviste asylsøgere skal have adgang til det almindelige arbejdsmarked. Det har vi drøftet tidligere. Der har vi en uenighed.

Det underer mig, at Socialdemokratiet kan tage et så stort spring fra det, der hidtil har været gældende, hvor de intet må, og så hen over regeringens standpunkt, at de gerne må arbejde på centrene, og at de skal belønnes for at arbejde på centrene og også uden for, men ikke på almindelige arbejdsmarkedsvilkår, og så til det standpunkt, at de skal ud på det almindelige arbejdsmarked. Det er sandelig et imponerende spring.

Regeringen vil gerne holde sig på forstandens brede landevej. For asylsøgere skal der være en tilskyndelse til at arbejde både på centeret og uden for centeret. Man skal have flere lomme penge, hvis man arbejder, end hvis man ikke gør det. Når man så får afslag, er det jo sikkert, at vedkommende ikke skal blive i Danmark, og så gælder der andre regler.

Man kan i den forbindelse selvfølgelig overveje, hvad det så skal være for regler. Skal det heller ikke være muligt at få lidt ekstra lomme penge ved at hjælpe til, hvis man faktisk gerne vil rejse hjem, men bare ikke kan rejse hjem?

Det spørgsmål synes jeg vi skal dyrke særskilt. Det ligger jo sådan set her i Folketinget i øjeblikket i form af et lovforslag. Så det synes jeg vi skal drøfte. Det er der fordele ved, men der er også ulemper ved det. Men lad os se på det.

Så vil jeg sige til fru Anne Baastrup, at jeg jo har beskrevet asylproceduren og hjemsendelsesproceduren og alarmberedskabet, som sikrer:

For det første, at hvis der var en konkret trussel, så får man asyl. For det andet, hvis der ikke er sikkert i hjemlandet, så bliver man ikke sendt hjem, men det betyder ikke, at man får asyl. For det tredje har vi et alarmberedskab, som sikrer, at hvis der sker pludselige forandringer i hjemlandet, så kan det blive taget i betragtning i forbindelse med hjemsendelser.

Sådan er det, og derved er der et sikkert værn imod, at nogen bliver sendt hjem til forfølgelse, tortur eller anden nedværdigende behandling. Sådan er reglerne.

Så takker jeg fru Pia Kjærsgaard for bemærkningerne om hjælp i nærområder. Det er ikke blevet til så meget, men en af grundene er jo muligvis, at visse lande frygter, og det tror jeg også fru Pia Kjærsgaard frygter, at hvis man opretter steder rundt omkring i verden, hvor man kan søge asyl, så er det første, der sker, at man får mange flere asylansøgere.

Det er efter min mening ikke nødvendigvis et argument imod det, for man kan til gengæld hjælpe dem for en brøkdel af den pris, som det koster at hjælpe dem i f.eks. Europa. Men det er en sag, der skal overvejes meget grundigt, og det er med god grund, at den ikke er blevet til noget endnu.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Ministeren sagde, at man ikke kunne sende 24.000 irakere hjem. Det kan man selvfølgelig ikke, der er mange af dem, der har været her i lang tid. Der er sikkert også, det erkender jeg, mange, der er integreret i det danske samfund, men der er selvfølgelig også nogle, man af andre årsager ikke kan sende hjem.

Men der er altså den beslutning, der lå fra Udlændingestyrelsen, som havde vurderet, at man godt kunne sende f.eks. irakere tilbage. Kri-gen er ikke brudt ud, og Udlændingestyrelsen har vurderet, at man kunne sende nogle hjem, som stod for at søge permanent opholdstilladelse.

Det kunne godt lade sig gøre ifølge Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet omgjorde afgørelsen. Hvorfor trækker ministeren så bare på skulderen? Vil det være sådan, at i hvert fald i forhold til afghanere kan man sende dem hjem inden påske, sådan som man før har hørt mini-

steren udtale? Det, der foregår, er altså for slapt. Godt at vi fik strammet udlændingeloven, men det er ikke godt, at vi ikke har taget hånd om at sende afviste asylansøgere tilbage.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det er jo ifølge den udlændingelov, som også fru Pia Kjærsgaard har stemt for, sådan, at hvis man skal sende flygtninge hjem, som har fået asyl, så gælder der lidt stærkere krav til sikkerheden i hjemlandet, end der gør, når det drejer sig om at give asyl, og denne lille nuance i udlændingeloven har altså ført til, at Udlændingestyrelsen led nederlag i spørgsmålet om hjemsendelser til Afghanistan, og det har vi indtil videre måttet tage ad notam. Men det har bestemt ikke standset hjemsendelsesbestræbelserne, som tværtimod nu for alvor går i gang i april måned, når EU's indsats går i gang, og når også en række andre lande går i gang med hjemsendelser, fordi det er lettere at hjemsende i forårstiden, end det er i den kolde vinter.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er rigtigt, at der er nogle, der står for at skulle have permanent opholdstilladelse, og så er der stadig væk de afviste.

Jeg vil godt lidt tilbage til det, som forslaget egentlig handler om, nemlig irakerne. Altså når Udlændingestyrelsen vurderer, at der er sikkerhed for at vende tilbage, hvis man gør det frivilligt, og irakerne er afvist, og irakerne så kan modsætte sig en tilbagesendelse, og dermed skal den ske ved tvang, er der så stadig væk ikke et fuldstændigt misforhold i den måde, tingene fungerer på?

Det er jo ganske urimeligt, at når Udlændingestyrelsen vurderer, at vi kan sende folk tilbage, og de så modsætter sig en tilbagesendelse, selv om de afvist, ja, så kan de blive her.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

FN's vurdering er altså, at det i hvert fald i en periode har været sikkert at vende tilbage til Irak, hvis man gør det frivilligt, altså rejser som almindelig passager med papirerne i orden, hvorimod FN har vurderet, at det ikke var sikkert, hvis man bliver eskorteret hjem af betjente og overladt til de irakiske myndigheder. Det er altså den vurdering, som FN har anlagt.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 86:

Forslag til folketingsbeslutning om klarere regler for og bedre kontrol med brug af praktikanter fra tredjelande.

Af Lissa Mathiasen (S) m.fl.
(Fremsat 7/2 2003).

Forslaget sattes til forhandling

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er glad for, at forslagsstillerne understreger, at det både er rimeligt og nyttigt at have en praktikantordning, hvor unge mennesker fra tredjelande kan komme til Danmark som led i deres uddannelse.

Jeg er også enig i, at en sådan ordning naturligvis ikke skal misbruges til at skaffe ulovlig billig arbejdskraft til landet, og jeg er enig i, at de unge ikke må udnyttes. Det er også vigtigt at sikre, at det ikke bliver en sovepude at hente udenlandsk ufaglært arbejdskraft til landet frem for at få løst problemet med at få alle de udlændinge, der allerede er her i landet, i gang med beskæftigelse på det danske arbejdsmarked.

Kl. 16.00

Vi må sikre, at samarbejdet mellem kommuner og arbejdsmarkedsråd fungerer, således at der ikke i den ene del af landet hentes udenlandsk arbejdskraft, samtidig med at der i den anden del af landet er ledig arbejdskraft, som kunne have udført det pågældende arbejde.

Om den gældende ordning for praktikanter kan jeg oplyse, at alle udenlandske praktikanter, som får opholdstilladelse i Danmark, registreres i både Udlændingeregisteret og i CPR. Et praktikophold skal have et uddannelsesmæssigt for-

mål og indhold og have en naturlig tilknytning til en påbegyndt eller erhvervet uddannelse.

Praktikstedet skal i uddannelsesmæssig henseende være egnet til at modtage den pågældende, det vil sige, at der skal være en praktikplads-godkendelse. Derudover skal løn- og ansættelsesforhold være de sædvanlige efter danske forhold.

For at sikre ordningens uddannelsesmæssige formål og forhindre misbrug har Udlændingestyrelsen i 2001 skærpet kravene til den dokumentation, som praktikanten skal fremlægge for den påbegyndte eller erhvervede uddannelse i hjemlandet. Samtidig afkræves arbejdsgiveren detaljerede oplysninger om arbejdsopgaverne under opholdet i Danmark, samt om, hvorledes praktikantens uddannelse suppleres af praktikopholdet. Opholdet skal altså have en uddannelsesmæssig værdi.

Som nævnt skal praktikstedet godkendes, på landbrugsområdet enten af de regionale praktikpladsudvalg eller Det Faglige Uddannelsesudvalg for Jordbrug, hvor der begge steder sidder repræsentanter for både arbejdsgivere og lønmodtagere. I andre tilfælde vil Udlændingestyrelsen indhente godkendelse fra relevante brancheorganisationer både på arbejdsgiver- og lønmodtagerside. Hvis et praktiksted ikke opfylder sine forpligtelser, kan godkendelsen indtrækkes.

Efter gældende praksis må et praktiksted maksimalt have to praktikanter. Hvis der ønskes flere, skal der søges særskilt om det, og der vil i den forbindelse blive lagt vægt på produktionsomfang, virksomhedens størrelse og antallet af ansatte.

Hvis en praktikant ønsker at skifte arbejdsplads, skal der indgives en ny ansøgning om opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen, hvorefter det igen vil blive undersøgt, om alle betingelser er opfyldt i relation til det nye praktiksted. Varigheden af det samlede ophold vil ikke kunne forlænges, selv om der skiftes praktiksted.

Der er altså i dag en ganske omfattende kontrol med og regulering af udenlandske praktikanter ophold i Danmark. Regeringen mener, at den eksisterende ordning, hvor kontrollen som nævnt blev skærpet så sent som i 2001, generelt fungerer tilfredsstillende.

Jeg kan derfor ikke gå ind for forslaget, men jeg vil gerne give tilsagn om, at vi vil gøre alt, hvad der med rimelighed kan gøres, for at mindske risikoen for snyd og omgåelse af reglerne.